

A close-up portrait of a woman with long, light brown hair and blue eyes, looking slightly to the left. The lighting is dramatic, highlighting her features against a dark background.

Slavica Juhas

ŠAPTOM
NAPISANO

www.digitalne-knjige.com

Slavica Juhas

ŠAPTOM
NAPISANO

2019.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na sljedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

Naslovnica: Slavica Juhas

Uredila: Zlata Knez

Ilustracije: Dubravka Tominić

*© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.*

*Oprosti, ako možeš,
brodiću koji se odavno nasukao
na hridi mašte, i godina.
Koji se usidrio tamo negdje
pri kraju svojega uzaludna života.*

Slavica Juhas

Pripremila : Slavica Juhas

Uredio i obradio: Nenad Grbac

VRATI MI SVEMIR

*Vrati mi Lunu, koja u tebi sja,
medeni mjesec mjesečaru vrati,
da u noći svijetli žućkasta hostija,
koja otapa um i riječce pozlati.*

*Vrati mi opojne mirise s visina,
jer čežnja davi, vonja ko plijesan.
Kada nemam sebe, steže mračina
i iskapa novu litanijsku pjesan.*

*Vrati mi probljesak, bar malu nadu
da smrca ne vreba u zasjedi
i postelju spravlja mi u Hadu,
jer moj dah za nj ništa ne vrijedi.*

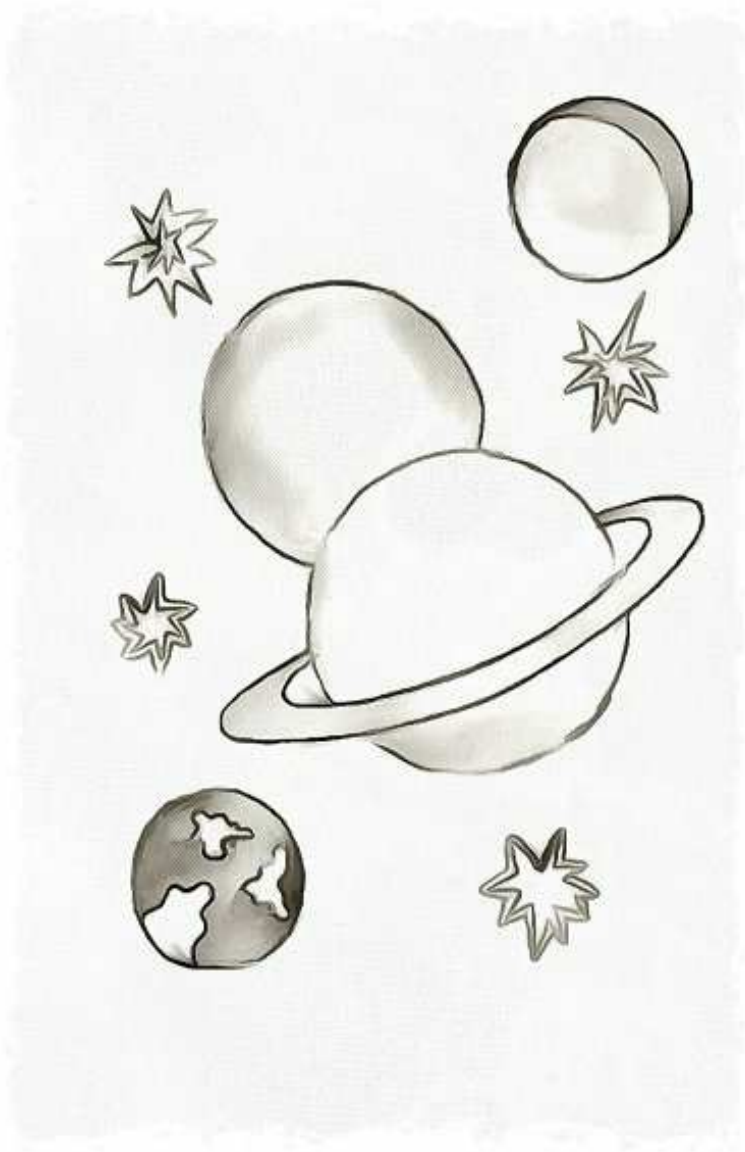
*Trebam trak svjetla, žar s nebesa
jer tama se spliče s lajavom utihom.
Guši me lavež ispod kože i mesa,
mogla bih umrijeti s posljednjim stihom.*

*Vrati mi oblake, zvijezde mi vrati,
vrati mi urone u srcoliki svemir;
galaksiju, koju rodila je moja mati...
Vrati mi moj život, i u njemu mir.*

*Ne vjeruj pogledu, jer oči lažu
da zavidno postojanje nosim u sebi.
Ne vjeruj ljudima koji ti kažu
da moje vrijeme ne teče u tebi.*

*Vjeruj šaptu duše, slušaj srce svoje,
jer samo u tihoci pravu istinu ćeš čuti.
U tebi je moj dah i svijeta moga boje,
pod tvojim su cipelama svi moji puti.*

*Ne vjeruj razumu, očima ni ustima,
ne vjeruj ponosu tajanstvene žene.
Poslušni srce, pođi za uzdisajima...
čuj vapaj svemira, i meni vrati mene.*

ČUVAJ SRCE MOJE

*Osluhni, čuješ li da te daljina zove
maznim šaptom, čeznutljivim uzdasima.
Dođi, zagri već tobom prožete snove,
privuci me k sebi, probudi me poljupcima.*

*Utrni zvjezdice pod treptavim očima,
neka samo ova noć u očima zrcali.
Neka obraz izgori na vrelin grudima,
iskrom srca svoga hladno tijelo zapali.*

*Otići ćeš s jutrom, ponijet ćeš i snove,
hoćeš li se ikad vratiti, ne želim znati.
Ali ako sudbina pomrsi nam planove,
obećaj mi da ćeš me na nebu čekati.*

*Ne dođeš li sutra, čuvaj srce moje,
znam da kod tebe dobro će mu biti.
A kada nad krošnjama i ruke se spoje,
duše nitko nikada neće razdvojiti.*

*Možda prije tebe u nebo ću poći.
O nama ću sanjati na zlaćanom kraku,
i radovati se danu kada ćeš mi doći.
Čekat ću te, mili, na prvome oblaku.*

OČNJACI SAMOĆE

*Ima dana kada me ni nutrina neće,
kada od skršene odbija se i tama.
Danje svjetlo topla leđa mi okreće,
zube u glas zarine krvoločna osama.*

*Radije bih da mi nadnu ime Pobjegulja,
nego da tih dana samoća na me vreba.
Njezin žučkasti pogled pod plećima žulja,
baš sada, kada samo mrva mira mi treba.*

*Uplašena i plaha, kao izgubljeno lane,
kojemu se baš ništa dobroga ne sprema,
koje grabežljivcu pred gladne oči stane,
a samo je, i niotkuda pomoći nema.*

*Još ne skrećem pogled, još se borim,
jer krvolok napada s leđa i sa strane.
I mada osjećam da u grudima gorim,
kako-tako preživjet će ovo žilavo lane.*

*Samoća me ujeda krvavim očnjacima,
prestravljuje me rika, plaši tigra skok.
Iako me noći neće i mrska sam danima,
papir je posrkao još jedan krvavi srok.*

*Ima noći kada me ni život ni smrt neće,
a samoća poput tigra oko žića se šulja.
I ako grozni strah pod vjeđama peče,
ranjeno lane još uvijek životom baulja.*

POSLEDNJI POLJUBAC

*Ljubljena crna noći, još samo tebe imam,
samo tebi dopuštam da gledaš kada suzim,
kad i zadnji razlog za življenje si oduzimam
i kada (s dna sebe) prema miloj smrti puzim.*

*Zagrli me mrakom – jako, jako me stisni,
stišći sve dok nebesko svjetlo zabljesne.
Crne ruke na vrat stavi i snažno pritisni,
neka sa mnom odu i misli neumjesne.*

*Pri zadnjemu hropcu tišinom me poljubi
i nečujno istisni prokleti, zemaljski dah.
Neka s lica zemlje moj život se izgubi,
neka vreća kosti pođe vratiti se u prah.*

*Smrti se ne plašim. Strahujem od življenja.
Bojim se što bi mi novo jutro donijelo.
Predajem se jer dosta mi je trpljenja,
još jedan udarac srce ne bi podnijelo.*

*Što bih s osvitom? Kamo bih se uputila,
kad pred samoćom nitko me ne čeka?
Sretna ili tužna, tužitelje bih naljutila.
Kamo god pošla, stigla bi me kletve jeka.*

*Nemoj biti vesela, ni plačna. Ma, doista?!
Zar zadovoljit ću samo ako ne postojim?
Zbog zahtjeva gromoglasnih mazohista,
škripa noći, ni poljupca tišine se ne bojim.*

*Zagrli me, noći, presudi mi zagrljajem,
poljubi me, tišino, poljupcem me uguši.
Griješim kad rasipam se i kad se ne dajem,
kunu me kad smijem se i kad jecam u duši.*

*Štipam život, zadovoljavajući bezobzirne ljude,
a tijelom se košmar kao oštro svrdlo vrti.
Samo zato što dišem, samo zato mi sude!
Zagrli me čvrsto, noći. Poljubi me, mila smrti.*

U DVADESET I DRUGOJ MINUTI

*Dajem si samo dvadeset minuta
da izbrišem te iz šugavih sjećanja
i da čistog srca, i žića neokrznuta,
izađem iz dugogodišnjih previranja.*

*Dajem si još malo vremena
da potisnem rogate tuge,
što množe se ispod tjemena
i kidaju moždane vijuge.*

*Ušutkat ću zdvojna promišljanja,
koja izazivaju slanu kišu
i vraćaju me u noćna tkanja,
gdje pjesme se suzama pišu.*

*Zgužvat ću poprskane papire,
pomest ću ih u smradnu prošlost.
Bacit ću i bodljikave nemire
i monstruožnu tjeskobnost.*

*Trebam samo dvadeset minuta
odlučnosti, logične dinamike,
da misao ni na tren ne odluta
med preostale, prigušene urlike.*

*Roj nadirućih, zatomljenih krikova
zatući ću neslomljivom pozitivom,
a kad nestane bol glave i udova,
suočit ćeš se s nepobjedivom.*

*Isteklo je zadano mi vrijeme,
ali nova jeza na dobro ne sluti.
Od gadljivih misli puca mi tjeme
već u dvadeset i prvoj minuti.*

*U dvadeset i drugoj pero umačem
u slankasti mjehurić na rubu oka.
Pljuvačku gutam i jezik žvačem
dok iz misli pišem te u srce sroka.*

*Besramniče, dolazi li novo vrijeme
kad caricu neće zlostavljati car?
Kada u se ući ću bez opake treme,
da kraljičinih misli još si gospodar.*

UDAHNULA SAM ŽIVOT

*Udišem radost, izdišem nevolju.
Mijenjam stanje koje život blokira.
Oči, nadražene tjeskobom, i solju,
sušit ću moćima afirmativnih eliksira.*

*Već ćutim kako se duž duše širi
prizvana mirnoća, i prosvjetljenje.
Oko zla (na dnu srca) jošte žmiri...
ali udišem spokoj, izdišem trvenje.*

*Nakratko, i osmijeha se prisjećam.
Lišce sramežljivo preplavljuje nada,
kada samoj sebi proročki obećam:
Udahnut ćeš sreću, izdahnuti gro jada.*

*Bog hoda ispred mene, i čuva mi leđa,
da me ne obori nutrine i vanjštine sraz.
Radujem se slavljenju iza teških vjeđa,
jer udišem pobjedu, a izdišem poraz.*

*Okrećem se životnom, šarenom obzoru,
u daljini stišava se groznih dvojbi topot.
Zagrlim nebesa i osmjehnem se moru,
jer izdahnula sam smrt, a udahnula život.*

VATRE LAŽI

*Onoga dana kada prestaneš plakati
i pod kapcima upališ prve baklje laži,
prići će ti dvorske lude, svirači i svati,
koji podalje drže se kad iz očiju daždi.*

*Muk i osama razbistruju poglede,
pokazuju ti prečace i ravan put,
po kojima se tragike ne cijede,
jer svijetu je mrsko davati sućut.*

*Nemoj im otkriti tko doista jesi,
nek ne vide kada duša ti rida.
Reći će da su te obuzeli grijesi,
da čuvstvo zemaljski pakao im zida.*

*Nemoj im pričati o šmrcanju tuge,
o ugrizima nenapisanih slova,
ni da ti potkožje gori od šuge,
ni da srce puno je vila i rogova.*

*Ako im kažeš što doista te muči,
ako širom otvoriš tajna vrata pakla,
od zrcala će pobjeći zavijajući.
(Na njihovoj istini pukla bi sva stakla.)*

*Tek rosom radosnicom oči ovlaži,
ali luči neka pod vjeđama gore.
Plamom im održavaj vatre laži,
koje se s njihovim suzama bore.*

*Poredaj sva čuvstva i stavi im uze
da od ubogara ne zatraže sućut.
Ugrizi se za usnu, progutaj suze
i iz svijesti ne ispuštaj pomnje prut.*

*Ako baš moraš, u sebi tuguj, plači,
ali baklje radosti čuvaj u očima.
Kad ih suze ugase, odlaze svirači
za novim bakljonošama, i za lažima.*

VRAĆAM TI SE, TUGO

*Vraćam se tebi, prijateljice mila,
nakupilo se rezova u očima.
Mnoge sam šutnjom povrijedila,
pa previše je rana i u ustima.*

*Sjećaš li se, tugo, onih dana,
kada mi je sa zorom dolazio
u svitanja, njime osunčana?
Znaš li da je jutro opet pogazio?*

*Satro je ljubav, tugo moja,
a Boga sam molila nek uvidi
da nisam trebala ništa drugo,
doli da šapne: Ne idi, ne idi...*

*Što sam tada mogla učiniti,
kad vratašca srca zatvorio je,
osim rijeku suza za njime liti
i (slineći) ponavljati: Gotovo je.*

*Ne posrćem, nikada ne padam,
ni kad postojanje ganjaju nedaće,
ali dogodilo se da ipak nastradam,
kada čula sam da za mnom plače.*

*Na koljena past ću, tugo moja mila,
da me natrag primi, molit ću ga,
jer savjest mi nikad ne bi oprostila
kada bila bih izvor njegovih tuga.*

*Postat ću ropkinja, za njime plaziti,
zakleti se da nikada neću otići,
a znam da će mi ponos pogaziti
i tragičan završetak dati našoj priči.*

*Dat ću mu povode da me vrijeđa,
da me ubojitim pogledima bude
i da mi s gađenjem okrene leđa.
Dat ću mu dobar razlog da ode!*

*Postat ću ko sjena, neprimjetna,
i moliti Boga da mi život skрати.
Ako i umrem, umrijet ću sretna,
jer nakon rastanka... ja ću plakati.*

*Umrijet ću sutra, tugo moja mila,
jer previše je vrelih suza u očima.
I ako me noćas smrt nije pobijedila,
bole, strašno bole rane u ustima.*

ZALJUBLJENA

*Evo me, Gospodine, na koljenima,
drhtave ruke pred Tobom sklapam.
Dok suze sreće teku obrazima,
ja se, mili Bože, s Tvojom sjenom stapam.*

*Još jedan čaroban dan je iza nas,
dočekali smo zoru i zalazak sunca.
I sada, u ovaj tihani čas,
Ti me, Bože moj, vodiš do vrhunca.*

*Slobodna od htijenja i suvišnih riječi,
zahvaljujem za intiman susret s Tobom.
Još koji trenutak i poći ću leći,
pomirena sa svijetom, u miru sa sobom.*

*Nek me sutra probudi anđelaka poj,
da se snena zaljubim u novi dan.
Laka Ti noć, mili Bože moj,
zakrili me i daj mi pravednika san.*

CRVENI LIST

*U danima spokoja ponekad se drznem
uteći iz kože i do tvojih snova poći,
da ti, ko duh, usnama dušu okrznem,
kad stvarnost je naša u kulama noći.*

*Tko će mi suditi? Tko će me prozvati
zbog skitanja mrakom, dok svi spavaju?
Sirotan je onaj koji sanjarenja blati,
samo neznalice tlape da sve znaju.*

*Kamo se uputila gđica Rowlingica?
U Odaju tajni? Po Kamen mudraca?
Odakle je dolepršala znatiželjnica
koja maštovita viđenja svjetini baca?*

*Je li Agata Christi okrvavila ruke?
Jesu li iskustva satrla joj savjest?
Je li Julia Roberts svrgnula zaruke
kada Masciarelli podignuo je pest.*

*Noćas me tihota okružuje i obuzima,
u uzburkanu krv pero umačem,
i hitam k tebi jašući na vjetrovima.
Izabirem san, i od sreće plačem.*

*Spuštam se u zadimljenu čekaonicu,
i vidim te, na dovratak naslonjenoga.
Pod miškom stišćem zelenu knjižicu
i za mrvu pribranosti preklinjem Boga.*

*Već sljedeći trenutak sjediš na klupi,
i kroza me gledaš, ko da sam prozirna.
Bujica nelagode u obraze nahrupi,
pa nokte grizem, zbunjena i nemirna.*

*Nestaješ u dimu, al pogled mi privuče
mali, srcoliki, crvenkasti jesenji list.
Srce mi u petama nasmiljeno tuče,
ko da tipke udara poludjeli pijanist.*

*Crveni list s klupe sam podignula,
listak, još topao od tvojega tijela.
U kut sam se vratila, pogled svrnula
i za donju usnicu nježno se ujela.*

*Bog me poznaje, zna da me sitnice
obraduju više od krzna i ametista.
On pamti djetinje razveseljeno lice,
papirnati rupčić i djetelinu s četiri lista.*

*Ovaj put stavio me pred teško iskušenje.
Taman kad na list prislonila sam usnice,
do me dopre glas, ko anđeosko prenje...
Zurio si u me, i čudio se činima vještice.*

*Pitao si me zašto je crveni list bitan,
kad vani bih njima mogla napuniti vreću.
Mada mi je izraz lica odavno pročitano,
slagala sam: Crveni list donosi sreću.*

*No, što je srce snilo, u snu se i zbililo...
Crveni te listak ipak doveo do mene.
Nakon dva-tri sata čudo se dogodilo...
Rekao si: Voljet ću te i kad list uvene.*

*Na jednoj stranici ostat će sjećanje
na divan san, u kojemu smo se sreli.
Živjet će ova noć, pjesme i obećanje
da nećemo otkriti koliko smo se voljeli.*

*Potražila bih te, kad čežnja zagnjavi,
ali u snovima ljubav ne ostavlja otisak.
Tek u plavoj jakni, zašiven u podstavi,
kao da šušti razmrvljeni, uvenuti listak.*

KARTE IZ RUKAVA

*Sad su karte otvorene
i blefiranju je kraj.
U zrak bacam sve tišine,
nek ih proguta beskraj.*

*Na špil bacam sve asove,
kralja i ponosnu damu.
Posežem za čašom sreće,
jer nisi me ostavio samu.*

*Sa stola maknut ću oprez,
da ne kartam nikad više.
Ali prevariti te neću...
znat ćeš da igram još tiše.*

*Na pamet ti pasti neće
da i rukav karte krije.
Ali na koncu shvatit ćeš
da mi do pobjede nije.*

NA DUHOVNOJ STUBI

*Ne možeš mi prići, ni zagrliti me,
jer sjene života na asfaltu žive.
Ne možeš pogaziti čast mi ni ime,
jer tajne su hitre, i nepobjedive.*

*U sebi vodimo okrutne ratove,
a srca ne čuju 'jezikovu juhu'.
Samoća pripravlja nove izazove
i mami nas da spojimo se u Duhu.*

*Bojažljivo probijamo barijeru
između životnih snova i reale.
Hodulje ostaju u zemnom kuferu,
i pomnije, koje volju su blokirale.*

*Kada duša miruje, a um razbija,
za noćnih tišina, punih dinamike,
s bojama bujnih imaginacija,
stvaramo dvije identične slike.*

*Stoljećima udaljeni od zvukova,
tijela zaboravljenih u posteljini,
strgnuli smo kazaljke sa satova
i budimo se na duhovnoj razini.*

*Stidljivo gledamo jedno u drugoga,
bezglasje nakratko smanjuje nemir.
Brišemo krv sa srca napuknutoga
i vizije spuštamo u plavkasti okvir.*

*Omamljuje nas svemirsko prošaptanje,
zadivljuju čarne, nebeske korelacije,
privlači nas novo duhovno putovanje,
jer u snu spajamo zanimljive kreacije.*

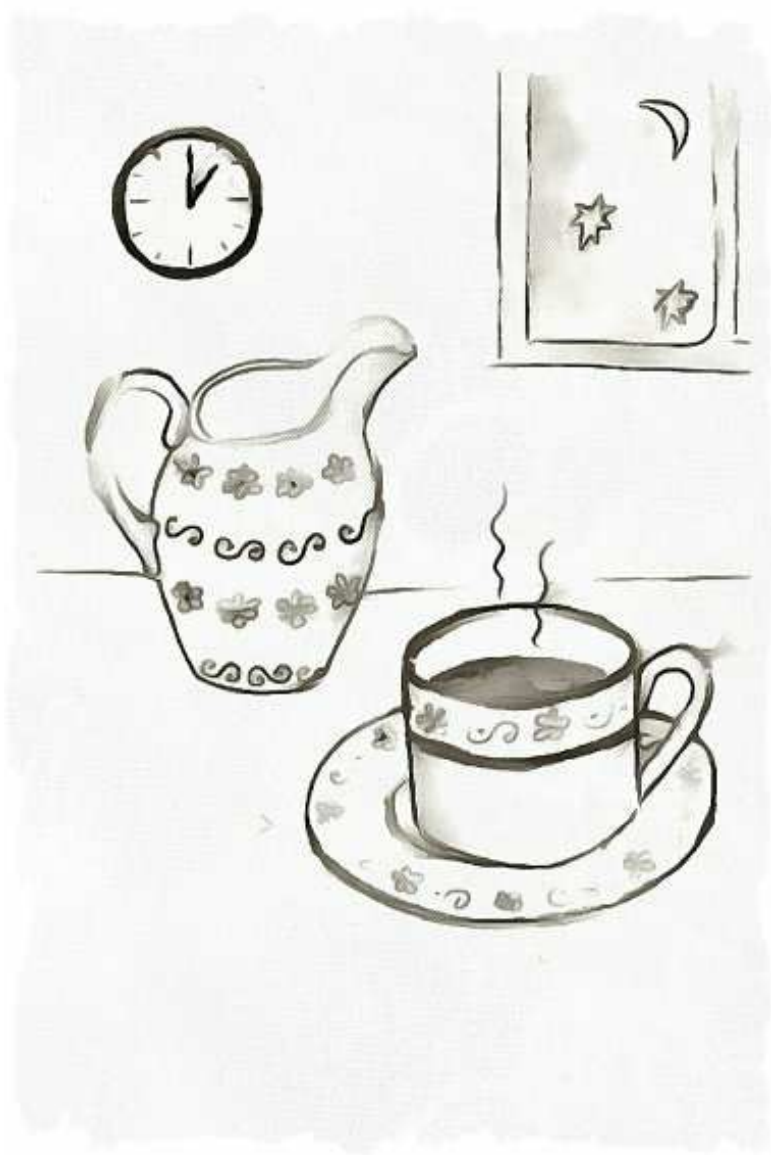
*Katkad na naš nivo Cesarić nabasa
i bubne kratki stih, kao brzi kihaj
na nebu sročćen, a izrečćen bez glasa,
poput blagog vjetra šušćanj i drhtaj.*

*Časi zajedništva s mračćkom odlaze,
grlimo se kao dva kreposna anđela.
Usnama ovlaš dotaknemo obraze
i nevoljko vraććamo se u naša tijela.*

*Srest ćemo se opet na duhovnoj stubi,
tamo negdje između pakla i raja,
ondje planet Zemlja iz vida se gubi,
a skrite su i dveri vječćnog Zavičćaja.*

*Srest ćemo se u jednoj bezidejnoj noći,
kada nas breme stihovanja umori,
kada duh prikupi sve što srce sročći
i pred šiljcima žićća vrata zatvori.*

*A ovdje, na cesti, neććemo si pričći,
jer srdadžća plaše nova oštećenja.
Samo će se sjene katkad mimoićći,
a duše pjevušićć će: Sreććo, doviđenja.*

SVJETLA MJESECA STUDENOGA

*Listopad nam na gležnjeve stavlja okove
s trudnih stabala i s polegnute trave.
Pospani, na jedvite njišemo bokove,
čekamo da pljuskovi i korak zaustave.*

*Krošnja stresa posljednje znakove ljeta,
dan žuri, i u pola tijeka pospano zijevne.
Kolovoška ekipa skuplja lišće s drveta
i odleprša prije no što nebica sijevne.*

*Pod prozor došulja se i mjesec studeni,
s popriličnom dozom sivila i dužih noći.
Maglom zakloni ono malo što još se zeleni,
a mi lijeno trljamo napola sklopljene oči.*

*Ne, ja to ne činim! Ne držim se pravila.
Ne dam da mi maglica spusti trepavice,
kako bih se za dugotrajni san pripravila.
Ne, dragi studeni, već trčim po lampice.*

*Prolaze susjede, mašu mi, pozdravljaju,
pa načas zastanu ispred mojega dvorišta.
Smiju se. Valjda ih trknute ideje zabavljaju,
jer snatre da u studenom ne radi se ništa.*

*I ja se osmijehujem, ali i dalje vežem žice
za gole grane lagestremije i hortenzije,
pa kada studeni rasprostre izmaglice,
kvrcnut ću prekidač, upaliti jesenje magije.*

*Susjede doskiću, pogledavaju veselo,
raduje ih titravo svjetlo na zgradama.
Prve žaruljice, koje obasjale su selo,
pažnju su oduzele hladnoći i maglama.*

*Ipak prozbore: "Ejla, draga, zar već lampe?
Zar nije ugodnije uz toplu peć leći i zaspati?"
Što?! Kapci nisu studene magličaste rampe!
U mom dvorištu (i žiću) i jesen će svjetlucati!*

LATICA BOŽJEGA CVIJETA

*Htjeli bi da se na Tebe ljutim
zbog bezbroj suza, padova i briga,
ali ja samo čistu ljubav ćutim,
jer čitam upute iz Tvojih knjiga.*

*Htjeli bi da živim u očaju, beznađu,
da svakoga jutra strah me budi,
da aveti nemira i u mraku me nađu,
da bojim se zla, da me plaše ljudi.*

*Htjeli bi da sikćem, da prostačim,
da pljunem na težinu ovoga života,
da najzad shvatim da ništa ne značim
i da istrulit ću ispod kakva plota.*

*Ne, ja nisam rođena na ovome svijetu
da ispunjam tuđe praznine, i očekivanja.
Sjajna sam latica na Božjemu cvijetu,
zahvalna na daru čudesnog bivanja.*

*Kada kiša lije, kada danima pada,
nad život kada nadvije se oblak,
u meni tinjaju ljubav, vjera i nada,
i dušu mi obasja Tvoje milosti trak.*

POTRES STABILNA BDIJENJA

*Nisam te tražila u dvojbenu snu,
ni u trenucima oduševljenja ili strahova.
Prekasno sam primijetila da ipak si tu,
i otada oprezno otvaram vrata snova.*

*Nisam te prizvala u imaginarna jutra,
jer usamljenost volim više od svega.
Tu ti nije mjesto, a ti želiš da i sutra
tvoja melankolija uz moju tugu lijega.*

*Ne oćutjeh da potresaš stabilna bdijenja,
jer nesanica se uvijek samo sobom bavila.
Nisam htjela da te moja impresija mijenja,
jer i dosad sve snove sama sam ostvarila.*

*Nemoj sanjati da princ si u bajkovitoj prići.
Rasplini san koji se mojim snom razliježe.
Usmjerenim promišljajima možda ćeš postići
da zaborav lance snova zauvijek razveže.*

*I sama oprezno nove vezice pripravljam,
potiho iskradam se, da te ne povrijedim.
Tvoj san u mome snu pomalo zaboravljam,
jer samo u samoći svoju zvijezdu slijedim.*

TRI KRIŽICA

*Na Tvoje grudi prislonila sam lice,
odakle potekli su i krvca i voda.
Čuo si jecaje namrgođene oholice,
bučni košmar ispod koštanoga svoda.*

*S križićem na čelu ponizno molila sam
da iz mozgovine makneš sve što ne valja.
Da plačljive glase pjesmama nadglasam,
da mi grešna težnja savjest ne ukalja.*

*S križićem na usnicama tiho sam molila:
Ne daj mi da sebstvo grdnjama ranjavam.
A ako sam nehotice bližnje povrijedila,
daj da tražim oproštaj i da mirno spavam.*

*S križićem na srcu niz grlo sam šaptala:
Iscijeli ga, Isuse, ne daj da me opet boli.
Ako Zapovijedi nisam ozbiljno shvaćala,
otkrij mi žuč podsvijesti, dušu mi ogoli.*

*Suzica Tvoja slana ponos mi je dotakla,
jezikom sam pokupila svu sol s usnice.
Grcah, ko da gutam slane okrajke stakla,
koji režu egoizam i trule plodove grešnice.*

*Kako je lako povjerovati u perfidne laži
da u sebi njegujem iskonsku dobrotu,
jer kada kiša istine cijelim tijelom daž'i,
ćutim da i bližnje sam slala na Golgotu.*

*Mnogima sam kriva, mnogi trpljenje liju
u lokve, koje ogadila je milodušna noga.
Za sobom sam vukla lisicu, lava i zmiju,
grdila sam svijet i sljedbenika ubogoga.*

*Lice sam umivala mirišljavom vodom,
zorom u nj namakala tek ubrane latice.
Miris je lebdio za reskim egom i hodom,
suzne oči klele su kruti stav i umito lice.*

*Ali, kako samu sebe oprati iznutra?!
Tko bližnje ne ljubi, taj ni Boga ne voli.
Ti, koji znadeš sva moja jučer i sutra,
poveo si me na put pročišćenja, i boli.*

*O, kako se preneš kada te prenerazi
saznanje da o mnoge si se ogriješila;
da bezosjećajnost Božju ljubav gazi,
da posrnućem boljih svoj život si tješila.*

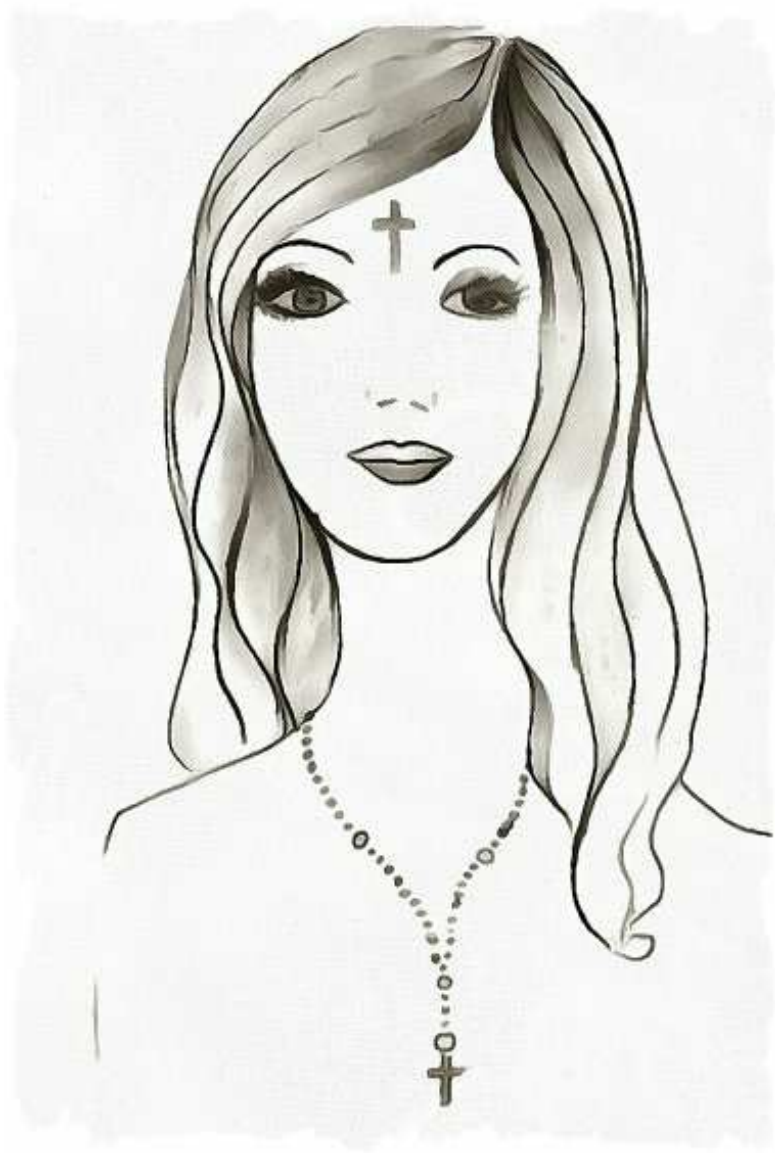
*Možda će i sutra nujni nevoljnik zapeti
za lavlju nezasitnost i za zmijske riječi,
ali prije, Bože, moje trojstvo Ti posveti.
Nauči me da živim kao Ti, svijet ljubeći.*

*Kad god mi se htijenja propnu, uzgoropade,
kad kvarna narav žeđa krv verbalnih uboda,
spusti u me milosne, nebeske vodopade,
da u meni slijep progleda, mrtav da prohoda.*

*Pusti slapove iz Milosrdnog Srca Svoga,
neka krvca i voda sve grijeha mi isperu.
Neka mi Duh Isusa Krista Uskrsnuloga,
u sebe (i u braću i sestre) povрати vjeru.*

*Daj da već od svitanja slijedim Tvoje pute,
da u zoru popnem se na vlastiti Križevac
i da smjelo kažem: Isuse, vjerujem u Te,
i kada treći put u umu kukurikne pijevac.*

*Molim Te, Isuse, uvijek uz mene budi,
pored ovog slabašnoga i malenog bića,
da palac ne zaboravi čelo, usta, grudi,
i tri, drhtavom rukom, utisnuta križića.*

UŠUTI

*Izazivajući zaprepaštenje, srce je zadrhtalo,
ali razum je graknuo: Ne luduj! Nije moguće!
Umišljaš, milo moje, da si netom spoznalo
kako je nama upućeno iznenadno ganuće.*

*Kod sljedećeg izazova srce je poludilo,
uključilo je crveni alarm i duž mene bučilo.
Otkucajima, i okolinu potpuno bi razbudilo,
da budilicu u zadnji tren nije isključilo.*

*Jednom sam prašinu otpuhnula s knjige,
iz jedne su ispale sličice i zbunjujuća slova.
Razum se prestravio, jer živio je bez brige,
dok ga nije ispljuskalo utjelovljenje snova.*

*Otrežnjenje je natjeralo razum da odstupi.
Bez jutarnjih brklji san se prelio u javu.
I koliko god razlozi bili nevjerovatno glupi,
morala sam priznati da srce je u pravu.*

*Bio je to prvi put da nisam ga poslušala.
Prvi put! Valjda mi je otpočетка bilo jasno
da bih se u ogledima godinama gnušala,
što za intuicijom posegnula sam prekrasno.*

*Sad srce nasumce podbada i prigovara,
zanemarene događaje povazdan umom niže.
Privuklo je davne snove, u film ih pretvara,
da bih najzad propušteno sagledala поблиže.*

*Pa što ako u sjećanju nema tih događaja?!
Kamo sada s njima? Prošlost neće povratnike.
I kad bi me dopratila do zida našega kraja,
u sreću ne bi propustila nepouzdanu grešnike.*

*Glupog li srca! U oči mi je sasulo sve godine.
Utjelovilo je san! A snovi nisu stvarni, ne bole!
I, gle, sad ove dvije natmurene budaletine
svim silama trude se da život mi raskole.*

*Tupoga li srca! Kriči o krivici, prijeti jaucima,
traži priznanje da bezosjećajna sam žena,
jer mrcvarim mislima, jer ubijam stihovima,
a ne uviđa da zamalo stihom sam ubijena.*

*Ni srcu ni tebi razum ne duguje objašnjenje,
jer, ako i jesam, nesvjesno sam ti poslala zlo,
a ti me optužuješ za vlastito samouništenje
i godinama vraćaš što pjesmom ti je poslano.*

*Rekao si neka ušutim, da ti dane ne kvarim,
mada ne shvaćam kako sam te povrijedila.
Ali ti znaš što činiš! Dopuštaš da krvarim,
iako te sa stihovima nikad nisam pobijedila.*

*Propadam, i jecam, potajice, u mraku i tišini,
i čekam kad će noćna mora iz uma iščeznuti.
Ali tebe svugdje ima, u meni i u mojoj blizini,
pa reći ću što i ti: Preklinjem te... Ušuti!!!*

POZLAĆENIM SLOVIMA

*U zjenicama mojim puno mjesta ima,
u njima se ogleda cijelo čovječanstvo.
Dok oseka guta dan, a noć rasteže plima,
u moje oči utječe divne prirode tajanstvo.*

*Sve krasote premile mi rodne grude,
raskošje otoka, priobalje, šumarci,
brežuljci, sela i gradovi, srcu se nude.
I, nad Jadranom, pluskovi i povjetarci.*

*Sve privlači ovaj moj nezasitan pogled...
Arena, Ilica, Velebit, dubrovačke zidine.
U sjajnim zjenama zadržava se ogled
kamenjara, slapova i slavonske nizine.*

*Svi prizori ulijevaju se u proširene zjene,
gdje noći su magične, a rumene zore rude,
gdje srce pozlaćenim slovima zaodjene
marljive i dobrohotne hrvatske ljude.*

*A kad bacim pogled s tornja na Vojaku,
kad upijem tokove triju dragih rijeka,
Motovun tanca balun, nad maglom, u zraku,
a na mihu plešu prsti istarskog čovjeka.*

*Spustim li se s četverokrakog Kaštela,
u ušima hujnu povici otužnih mornara,
šuškanje purpurnih plašteva i šinjela,
i umorni zveket nesvrzljivih oklopara.*

*Primamljiviji zvuci razliježu se Pulom,
kad rječica ljudi hita k svojemu cilju.
S idealom u mislima, u srcu sa šurlom,
hitaju k općem dobrostanju i izobilju.*

*Gdjekad nabasam na istomišljenika,
koji sa mnom kavicu posrče na Korzu
i otrpi umišljaje umišljena pjesnika,
da tkivo smo grada, kičma njegovu torzu.*

*I mi smo bitan dijelak hrvatske ljepote,
grumen smo zemlje, kapi istoga mora.
U srcima njegujemo istarske vrednote,
i zvukove i urese pulskoga folkloru.*

*Dok dušom ljubim parkove i spomenike,
na Štinjan padaju tračci sunčeve krune.
U album pamćenja ubacujem drage slike
i ljepotu svoga svijeta nosim u Kašćune.*

BUBAMARA

*Ako te danas ove riječi dotaknu,
nemoj snatriti da za te postojim.
Ponekad se vijuge u glavi pomaknu,
al i tada svoj put po svojoj mjeri krojim.*

*Bezrezervno ljubim danu mi okolinu,
nadu dijelim svijetu kojemu pripadam,
pa njihove boli spuštam u nutrinu -
radost uzdignem, nevolju svladam.*

*No za te ne postojim, to ti je jasno.
Za tebe sam vjetar, mećava i kiša,
za te sam proljeće i jesen kasna.
i buka ljeta, i tuga, kad te stiša.*

*Za te sam na listu mala bubamara,
kad snatriš da netko misli na te.
I slutnja, koja perfidno te zavarava
da crvena sam ruža koja za te cvate.*

*Zakucana sam za tlo, ali snova se laćam
kada naša postojanja zvjezdasto bojim,
Ali to je nivo koji ni sama ne shvaćam.
Nemoj se zanositi. Za tebe na postojim.*

DOBRO JUTRO, LJUBAVI

*Nasilno si prodro u novo svitanje dana,
budna sam, ali glumim da još drijemam,
jer ako te opet vidim sretna i nasmijana,
povjerovat ću da nimalo mozga nemam.*

*Ako na obrazu ipak osjetim nježnu ruku,
buntovno ću se okrenuti na drugu stranu,
jer nećeš mi ujutro donositi svoju muku
i dolaskom zbunjivati kraljevnu pospanu.*

*Rekla sam ti da se više nikada ne vraćaš,
jer uplašit će me tvoj obris, i ako te nema.
Ti uporno dolaziš, kao da ne shvaćaš,
da tu si, a nisi, i poludjet ću posvema.*

*No, u redu, već kad si tu: Dobro jutro, ljubavi.
Sjedni na rub bijeloga kreveta. Sjedni, i šuti.
Da nisi zucnuo! Razgovorom me ne gnjavi.
Potiho, na prstima, u Ganglot ćemo šmugnuti.*

*Na brzinu otključat ću crveni, srcoliki dvor,
gdje bit ćeš moj. (U dvoru je sve dopušteno.)
Pred vratima odložiti ću papuče (i razbor),
i ušuljati se u zdanje, toplo i čuvstveno.*

*Zato u Ganglotu najradije i počesto bivam,
jer ljubimo se, ljubimo, a nitko nam ne smeta.
Tu slobodno volim te, iako ne snivam,
tu smo najudaljeniji od ostatka svijeta.*

*Sunce se već uvlači pod znojne trepavice,
a meni se iz tvojega zagrljaja nikamo ne ide.
Morat ću se iz dvora išuljati neopazice,
da me namrgođeni stražari rutine ne vide.*

*Sa sebe skinut ću raskošnu krinolinu,
sakrit ću krunu, navući svagdanju odoru,
i s bolnom nostalgijom gledati u daljinu,
jer i srce i duša ostat će u našem dvoru.*

*I opet me tište stare dvojbe, i zapisi,
a budnost mi realije niz obraze lije.
Je li stvarno moguće da si tu (a nisi),
i ovaj prekrasan svijet da je moj (a nije)?*

BORBA ZA PETO MJESTO

*Koliko te volim, želiš znati,
i jesi li mi uopće važan.
Proničeš u me, želiš spoznati
je li i vrcasti osmijeh lažan.*

*Volim te, puno, previše,
više no što si zaslužio,
jer tvoje stope se izgubiše,
a ipak si mi dane naružio.*

*Pitaš jesi li mi uopće prvi?
Bog, Isus Krist, Duh Sveti
i Gospa. Dakle, u krvi
i u mojoj duši ti si peti.*

*Ali, budeš li dosadivao,
reći ću srcu da te premjesti.
Ne budeš li surađivao,
htio-ne htio, postat ćeš šesti.*

*Otac, Isus Krist, Duh Sveti,
Gospa, a ja sam sljedeća.
Neka i krnja pamet primijeti
da mjesto mi je ispred smeća.*

*Koliko te volim, želiš znati?
Zvocanjem, poremetio si slijed.
Što mogu? Sad malčice pati
ili ponovno stani u red.*

*Bog, Isus Krist, Duh Sveti,
Gospa, ja, i nekoliko tipčina.
A ti se na kraj reda zaleti
ili promatraj nas s tribina.*

*Padneš li na koljena, tad moli
da milošću opet budeš peti.
Oprostit ću ti, ali dozvoli:
Ja odlučujem koga ću voljeti!*

JAKOVLJEVI ZAVOJI

*Misli su mi vezane Jakovljevim zavojima,
a strpljenje Lazarovom grobnicom baulja,
jer knjiški mulac, notornim glupostima,
živce mi nateže i božansko bivanje žulja.*

*Ne zna jad što sebi čini kada umanjuje
krivnju uzroka, a povećava posljedičnu.
Pa ako zlomislenik sama sebe opsjenjuje,
zašto da vidam ranu njegovoj rani sličnu?*

*U nekom proteklom vremenu mogao je
periskopom čela virnuti u današnji dan.
Možda bi primijetio Jakovljeve zavoje
i u viđenje ubacio impresivniji foršpan.*

*Da je ovlaš prelistao tanku knjigu moći,
razoružao bi vojsku u vojarnama uma,
i dopustio da zdravo tkivo posvjedoči:
Djetetu loših promišljanja ime je Trauma.*

*Ne bi vojsci straha dopustio da vlada
u tvrđavi s krutim, naježenim dlačicama.
Ni da sinusni diktator strahom ubada
jeruzalemsku djecu i cik radosti u žilama.*

*Knjiški mulac precijenio je moć sudbine
i skeptar događanja predao je okolnostima,
ne znajući da zlokob plod je izmišljotine,
začet u zjenicama i u umnim zakutcima.*

*A da je pročitao nekoliko izlizanih stranica,
s hodočasnika ljubavi skinuo bi okove.
Oni bi tad, neumorno, sred zakrčenih žilica,
rađali djecu sreće i dojili slatke snove.*

*Da je pročitao podcrtane, važnije retke,
analizirao bi sebe, promišljajući podrobno.
Čuo bi glasove pustinje, najmudrije pretke:
Ljubav i strah ne gospodare istodobno.*

*Neimari ljubavi (da ih je opazio i uvažio),
zaobišli bi ešalone bezrazložna straha;
preskočili bi jeze, zauzeli tvrđu, dio po dio,
i polegli bi na tremore, koji uzeli su maha.*

*Tek pri smiraju sebstva, za lješKarenja duše,
shvatio bi da pelegrini sudbine se ne boje,
jer nadobudljem zidaju što strahovi sruše
i izvan utvrda zakapaju Jakovljeve zavoje.*

*Knjiškome mulcu i naputci pozljeđuju uši,
savjeti ga zaglušuju kao zvijeri ričće.
Dok vojnici straha ratobore mu u duši,
ni ovu pjesmu nesretnik razumjeti neće.*

*Ima dana kad čamim u Lazarovoj grobnici,
kada čekam da dualizam kroz mene prođe,
da ono malo ubojica crkne u umnoj tiještilici,
jer što danas glavom kola, sutra i do srca dođe.*

*U mome srcu živi ljubav, i jeruzalemske žene,
u meni rastu dječica mira, zdrava i vesela.
Ljutim ratnicima straha namjere su odrubljene
i bačene iza leđa - daleko, daleko od tijela.*

*Danas mi u lice bacaš muke, suze i rane,
a gujska vojska, razularene misli tvoje,
davno odabraše opcije napada i odbrane.
Oboružao si strahove, koji sudbinu ti kroje.*

*Što god zatražio, primio si, i ne žali se.
Što god poželiš, tvoje je. Uzmi, i uživaj.
Ali ako vojsku straha pozvao si u se,
preuzmi odgovornost, i u paklu sebe bivaj.*

*Čiste savjesti vraćam ti Jakovljeve zavoje,
jer nisam uzrok tvojih proživljenih grozota.
Ja nisam ti. Ja ljubim i mazim sinove svoje,
i u miru primam najljepše darove života.*

*Ako svakodnevno tareš suze i ližeš si rane,
ako snatriš da sukobom življenje spašavaš,
ohrabrio si ratnike straha, mrke zgubidane.
Vojnici ili romari? S kojima radije spavaš?*

MREŠKANJE SUZA

*Došla sam do tebe, milo more moje,
da se noćas barem tebi ispovjedim.
Dok valići med sobom tiho mrmore,
u njihovo mreškanje gorke suze cijedim.*

*O, milo more moje, daj, pojačaj šumore,
da nitko ne čuje kako život me slama.
Obnoć u sebi vodim mrske razgovore,
a čuju ih samo iscerene tišina i tama.*

*Proganja me prokletstvo tajni i šutnje,
u grudima mi vulkan, a grlom teče lava.
Kako je došlo do grozovite pomutnje?
Zašto srce na jedvite preživljava?*

*Je li strah uneredio međuljudske odnose,
pa ljubim cijeli svijet, a životarim sama?
Nešto gadno griješim. I kad dare donose,
oprez se burka u duši, umu i u žilama.*

*Pod teretom neizrečenog srce će pući,
a ne vidim izlaz, ne nazirem rješenje.
Promišljanja čine da život mi se smučī,
a u ljude odavno izgubila sam povjerenje.*

*Okolo mene veselo je, svi plešu i pjevaju,
makinalno imitiram, činim što i drugi čine.
Njišem bokove, a suze u srce se slijevaju,
tabane zarezuju lomnog jastva krhotine.*

*Milo moje more, opskurna šutnja me guši,
raspadam se, a nikome ne smijem reći
što me tišti, kakav krimen nosim na duši,
i da bih si najradije jezik dala odsjeći.*

*Ni najboljem prijatelju ne kazujem o borbama,
koje posred tužne duše danonoćno vodim.
Neće doznati da u meni odvija se drama,
da po samome rubu zemaljskog života hodim.*

*Pričam ti, more moje, al ni tebi ne smijem reći
niti jedno slovo imena koje me proganja.
Samoj sebi ne vjerujem, pred zrcalom ću poreći
da vidim stvarnost, da Briseida ne sanja.*

*Plešem, a osjećam da pribijena sam za tlo,
pjevam, a pred smislom gluha sam i nijema,
kreveljim se, a vrhovi balerinki dotiču dno,
jer za ovaj košmar razum rješenje nema.*

*Nitko nikada ne bi razumio nerazumljivo,
kada i sama mrem u pokušaju shvaćanja.
Nema te sile koja spojila bi nespojivo
ili bezbolno razdvojila srodna postojanja.*

*Lažem sebi i drugima, zbunjujem, muljam,
a između dva retka migolji prikriva istina.
Na papiru sikćem, skvičim i lažima bauljam,
i svijet obmanjujem da i ime je izmišljotina.*

*Možda sam načula što nisam željela čuti,
možda sam vidjela što vidjeti nisam htjela,
ali dok duša ne zna, nego skrito sluti,
kroz život glavinjam gluha i obnevidjela.*

*Kazaljke se miču. Četiri sata i deset minuta.
Pomalo sviće. Neki tuđi danak se rađa,
a ja uviđam besmislenost misaonog puta,
jer ni noćas nisam shvatila što se događa.*

*Noćasnje suze (već sutra) poteći će u sjećanja.
Samo kada bih shvatila zašto gubim noći!
Pred smrcom se klatim... zbog jave ili sanja?
Snovi i reala, sve će stati, sve ipak mora proći.*

NE DAJ USNE USNAMA

*S milim mrakom dođi i stani ispred mene.
Dok ko sjenka prilaziš, samo u pod gledaj.
Ne traži snene oči, jer noćas su uplašene.
Samo šuti, šuti - u tihooći tijelo mi predaj.*

*Drhtavu ruku primi, na grudi ju privuci,
iznad bijele košulje, na srce je prisloni.
Nek vlažan dlan miruje na drhtavoj ruci,
i neka te ne prožimlju profani nagoni.*

*Ne žudi, ne čezni, ne nudi mi usne vrele,
jer bliskosti se bojim, i poljupca me strah.
Usne bi me otkrile, znam da bi poželjele
da zauvijek na njima zadržim tvoj dah.*

*Samo se približi, polako, sklopljenih očiju,
zagrlj me kao da grliš najdražu prijateljicu.
Ne obaziri se što izdajice obrazima se liju.
To radosni su slapovi i na tvojemu licu.*

*Grlj me, kao da u svemiru jedina sam žena,
al ne daj usne usnama, ni da nas strasti lome.
Sanjala sam da uz tvoje sam tijelo priljubljena
i da majušno moje srce kucalo je na tvome.*

*Samo obraz na ramenu, u potpunome mraku,
prislonjenih tijela, ukradimo još jedan tren,
jer u zoru nestat ćeš... a noć je na izmaku.
Zagrlj me, i ne zaboravi... poljubac je njen!*

PJESME SRCA MOGA

*Jesam li ohola, zavedena sebeljubljem,
kad kažem da promatraš mojim očima?
I kada ćutim da milosrdno srce
potiho kucka u mojim grudima?*

*Umišljam li možda da u meni živiš,
u ovom poniznome, prolaznom stanu,
koji odolijeva verbalnim udarcima
i nedaćama naređuje da nestanu?*

*Čudesan oblik, promjenjive ćudi,
stvorio si da bi postao Tvoj hram.
Kad zlokobne sile na stavove tuku,
po Tvojoj volji, dobrim uzvraćam.*

*Kad iz bijesnih usta oluje prijete,
strujanja koja bi prevrnula i brda,
nebeskim plaštem zaustavljaš nevere.
S Tobom u sebi moje tijelo je utvrda.*

*Samo dišem, i pomilujem zle misli
koje neumorno vrište ispred vrata.
Samo postojim, i uživam dok milosno
na oči stavljaš mi punu šaku blata.*

*Šutim, ne mičem se, i zahvaljujem,
opuštena, jer stan sam živoga Boga.
Kada dah struji ujednačenim ritmom,
Duh duši šapuće pjesme srca moga.*

NOVO NAPUKNUĆE

*Koliko god kretala se, koliko truda uložila,
nakon svih lomova, nađem se na početku,
da bih još koju dilemu u mislima vrtložila,
da poput Feniksa oživim pri prvome retku.*

*Uzalud me smjerničari savjetuju i upućuju
kako i čime stiže se do lovorika i na vrh,
jer oni ne žele znati, ne vide i ne čuju,
da kratak rok iscijedit će tek kratak srh.*

*Bol nije česta i neizdrživa, tuga nije stalna,
da bih se šunula u beskrajni prozni bijeg,
u pakao otuđenja i pisanja manijakalna,
gdje nad kalotom vijori porazni bijeli stijeg.*

*Tjeskoba je povremena, kratkoga je vijeka,
prođe prije no što o njoj bilo što izustim.
U noćnim centrifugama trebam kap lijeka
da pri vrtnji impresija i pokoju suzu pustim.*

*Kapljica slana gorućim tijelom putuje
tražeći stare lomove, ili novo napuknuće.
Za frakturu misli, koja katkad rastužuje,
dovoljno je tek kratkotrajno nadahnuće.*

NAPOLA

*Naslađuj se, hvalisavo glavom kimaj
i svijetu razglati da u pravu si bio...
da masku sreće nosim. Ali jedno znaj,
ne, ni ti me nikada ne bi usrećio.*

*Tuga je moj izbor, s njom sam kompletna,
tuga je spasonosna luč praznome hodu.
Tuga je mamac za lunu i nebesa plavetna.
Raskalašenoj pustolovki naviješta slobodu.*

*Tko o miru sanja i priželjkuje savršenstvo,
taj nikada neće okusiti čar naguravanja
suprotnosti, neće oćutjeti trezveno pijanstvo,
kada se tugaljivo na rame duha naslanja.*

*Ne klečim zbog osjeta neprestane mirnoće,
ne skapavam žudeći božanstvena stanja,
jer za slanima i slatke kiše obraz smoće,
jer tuga je sestrice mira i blagostanja.*

*Ne prizivam zapuh tuge, ali ga prihvaćam,
i strpljivo putujem kroz tihane besanice
dok srcem, dušom i razumom ipak shvaćam
da savršenstvo jest u prelaženju granice.*

*S tugom tonem, no jutro me s dna podigne.
Uz tužaljke suzim, noću pjesma suze suši.
Zbog tuge bdijem, ali kada dan namigne,
harmonija se uzdigne i u tijelu i u duši.*

*Ponekad, dok bdijem... nisam sretna,
ali i ti si katkad pjevao, potom suze lio!
Napola popustljiva, napola dišpetna...
Ne, ni ti me nikada ne bi ukrotio.*

OSTANI ILI NESTANI

*Razum i srce ne govore istim jezikom.
Mišić ne razumije o čemu pamet bulazni,
ali brine, jer smožden je pod lošom navikom
i zbog gnjusnoga ponosa opet je u kazni.*

*Razum žudi ljubav, ali od nje bezglavo bježi,
strahuje da bi ugled i ponos mogao izgubiti,
a prestravljeno srce još jedan ožiljak bilježi
i pita se zašto mu je zabranjeno ljubiti.*

*Razum hoće sve, ali ni za što se ne bori.
Plaši se da će otkrivanjem zablatiti obraz,
pa degutantne, besramne laži izgovori,
a srce zgrozi ponovljeni, besmisleni poraz.*

*Srce kuca jače, jer htjelo bi razum shvatiti,
i čudi se što neprestano viče: Nije mi stalo!,
a potom bi i dušu i utrobu htio povratiti,
jer samo mu je gorko jadanje preostalo.*

*Ponos ima malignu, kancerogenu moć,
natjerava razum da uspaničeno laže
kako ničiju ljubav ne treba, ni pomoć,
a bolno srce ljekovitim kremama maže.*

*Srce zna što želi. Ono bi krvlju kriknulo:
Ne idi, molim te! Trebam te! Ostani!
Ali iz grkih usta uvijek je odjeknulo:
Bolje mi je samome. Odlazi! Nestani!*

*Srce moli: Ostani! Razum grmi: Nestani!
A onda se sretnu negdje na pola puta,
i otvore kišobrane, jer dolaze vlažni dani,
i pljusnut će ih zdvojnost, i kajanja ljuta.*

POLAKO, TUGO

*Svaka tuga povez na oči meće,
žile nakrca otrovnom abecedom,
i dok guja potajice u srce slijeće,
kroz zube sikće: Ovo moj je dom.*

*Goni me da iščeznem iz svijeta,
da ne vidim ljude, ni oni mene,
i dok tapkam za zvucima pokreta,
ona umnožava slike iskrivljene.*

*Tjera me da stisnem se uz kralješke,
da neprestance o zloj kobi trubim,
da pobjegnem od svjetine lupeške,
makar pri bijegu i sebe izgubim.*

*Polako, tugo, uzela si maha,
guraš me na kraj mojih ljeta,
ali duša zatvara ulice straha
i odbija biti tvoja marioneta.*

*Bacam se na hrpu nestvarnih grozota,
zadnja borba s tobom bit će žestoka,
ali isprat ću te sa staza života,
kad suza nađe put do ruba oka.*

*Tvoj žig i danas od ljudi me odvraća,
ali svijet još uvijek nisam odbacila.
Lutka na končiću tebe kad nadjača,
znat ćeš da u meni se nisi udomila.*

PROTRAĆENE VREDNOTE

*Pod izrazima krijemo nesavladive strahove,
jer od nas su jači. I najsnažnije vode raskolu.
Nekome ipak uspije, nakon duhovne obnove,
većinu drhtavica pritisnuti pod kontrolu.*

*Najstrašniji, najpogubniji strah je od straha
da li riječju, mišlju i djelima zadovoljavamo
sve one što su izvan prikrivenoga kraha,
i da li ih uvjerljivo i uspješno zavaravamo.*

*Pri svakom izlasku smišljamo strategiju.
Kojom šminkom, odjećom i izrazom lica
obmanuti okolinu? Nemilice trošimo energiju
da iz kuće doskakuće svjetlucava nujnica.*

*Prodajemo sve što mjesecima smo birali,
Adidas, Armani, Chanel, Dior, Mass, Gucci,
da bismo u kritičkim pogledima briljirali,
da bi, i za podvalu, laskanje ponijeli kući.*

*Pronosimo oklop, markiran i mirisav,
a pod šminkom skrivamo niske pobude,
slabosti, iskrene očute, i strah, i ljubav.
Ponosno koračamo, a gazimo ljude.*

*Ujutro, dok glancamo zube, upalimo radio
kako ne bismo slušali vlastite mračne misli;
da kotač istine ni slučajno ne bi proradio,
da ne oživi biće koje pod pozu smo stisli.*

*Prekrasno biće, koje često posrće i griješi
te katkada nije doraslo iskušenjima,
ali koje pri padovima promišlja i riješi
da ne želi robovati kritičkim prenjima.*

*Sve nešto trabunjamo o vrlim vrednotama,
puna su nam usta poštenja i istine,
ali kada pod poplunom zagri nas tama,
dostižu nas laži i prosvjedi nutrine.*

*U sebi za sebe smišljamo opravdanja
za slabosti koje smo od istih patnika krili,
jer imidž je najgnusniji uzrok stradanja...
strah da sliku o sebi ne bismo pokvarili.*

*Na nagovor ega šminkom smo prekrili
unutarnji raskol i svakodnevne fijaske,
a za prezentaciju na sebe smo zalijepili
debele, odvratne, nepropusne maske.*

POBJEDNIČKA PJESMA

*Ne pamtim kada je previranje započelo,
ni koja razdoblja bila su prijelomna,
kada sam izbrusila briljantno načelo,
da Pepeljuga baš i ne mora biti skromna.*

*Hodam iza ratnika, naguravaju se i psuju,
pa bacim pogled, al uglavnom me ne zanima
zašto grabežljivci duhovnu glazbu ne čuju,
a dušu okivaju materijalističkim prohtjevima.*

*Kao da je od životne važnosti biti prvi,
dobiti najljepše, najbolje i najskuplje.
Jedan je na tronu, a svi ostali u krvi
skupljaju jal i naplavljuju očne duplje.*

*I sama gdjekada poželim broj jedan.
Padne li mi na dlan, zasjam od sreće,
ali neće mi bitak postati bezvrijedan,
ako tuđe šake spretnije su ili veće.*

*Plešem, pjevušim, jer oduševljena sam
ako na koncu dobijem što sam htjela,
no i gubitke dobitničkim pjevom nadglasam,
i ćutim se pobjednicom, jer duša je vesela.*

ŽIVOT USRED PAKLA

*Ljubav nije olovna, ona je od stakla,
i uvijek je rubovima srce mi dotakla.
Suprotno volji, čuvah je u grudima,
i ne kukah što milijun brazgotina ima.*

*Ali kada bezobzirni kičmu mi svine,
pred vrata pakla sručim krhotine.*

*Kada oblak nemara zapljusne ti lice,
kad postaneš prošlost nove ljubavnice,
možda i tebe moja sudbina zadesi?
Tada živjet ćemo na istoj adresi.*

*Kada pukne ljubav, ko da je od stakla,
znat ćeš je li zabavan život usred pakla.*

*Kada tjeskoba dušu bude ti dotakla,
slobodno me potraži, lako ćeš me naći...
Stanujem u ulici Život usred pakla.*

*Mnogi pred vratima stoje,
ali ja čekam korake tvoje.*

ZOVEM TE TIŠINOM

*Sjediš li na stolici pokraj mene
i držiš li ruku kojom pišem?
Ili se smješkaš u mojoj nutrini
i dišeš kada i ja dišem?*

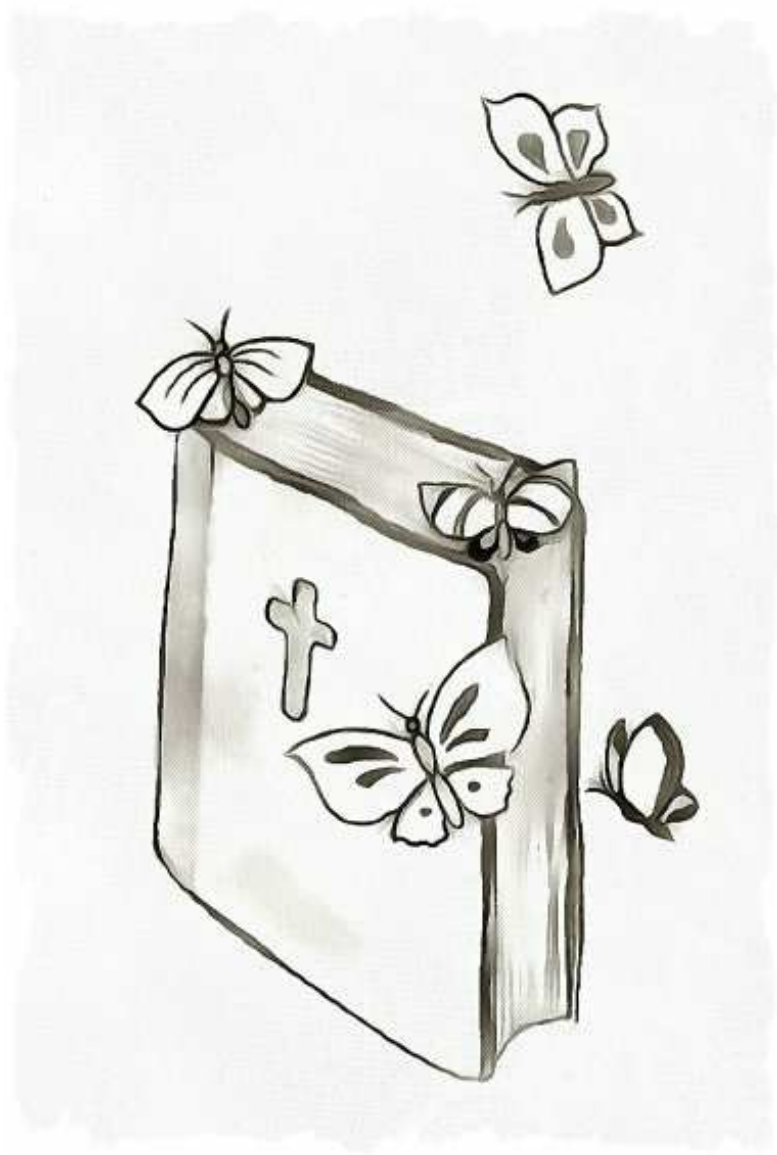
*Gdje si se sakrio? U osjećaju?
U ispunjenju ovoga trenutka?
U hramu, gdje ne stoluju misli
koje priječe put do Božjega vrutka?*

*Molitvom Te tražim, u sebi i svijetu,
biranim riječima pjesme Ti pišem,
ali vrijedi li išta brbljanje uma?
Slušaš li kada patnički uzdišem?*

*Ili ti je draža duboka tišina,
u kojoj umirem da bih Ti se dala;
u kojoj razigrana duša pjeva:
Volim Te, Bože! Slava Ti, i hvala?*

*Molim, i zovem Te tišinom
da me dotakneš, i pomiluješ;
da uđeš u mene, u svoj hram,
da izbliza pjev maloga srca čuješ.*

*Gdje si se sakrio? U osjećaju?
Tada zasigurno čuješ moga srca zov,
jer ćutim kako me ispunjaš ljubavlju
i na moje žiće sipaš blagoslov.*

ŠUMOR ČUVSTVENE DUŠE

*Ne pišem pjesmu. Noćas pišem pismo:
Mili moj, još jedna kljakasta godina prolazi,
u kojoj ništa od sanjanoga ostvarili nismo,
a vrijeme se napelo da nam i snove pregazi.*

*Noćas moram biti neugodno, brutalno iskrena,
i priznati da nisam slika koju samotna duša sanja.
U tvojim maštarijama najljepša sam žena,
ali nemoj me čekati, nisam vrijedna čekanja.*

*Potajice, noću, grozničavo prebireš zrna krunice
i Boga moliš da nas u zbilji približi i sastavi,
mada si u mašti modelirao moje obline i lice.
Nemoj me voljeti. Nisam vrijedna ljubavi.*

*Razumjela sam o čemu u vjetar si govorio,
jer katkada i sama snove oćutjeh tjelesno,
ali, ipak, u mašti si me otkrio i stvorio,
u mašti si me zavolio, slijepo i nesvjesno.*

*Nisam ljupka prinčipesa zbog koje si obolio.
Iluzija te namamila, privukla i obuzela.
Noću si me sanjao, ali nisi me zavolio...
Noć je zdravoj prosudbi lijekove oduzela.*

*Med retcima načuo si šumor čuvstvene duše,
mišlju si oblikovao Barbiku i čekao da oživi,
ali sada dopusti da se lažni snovi sruše
i pokušaj prihvatiti da u javi smo nespojivi.*

*U mašti si me stvorio, po vlastitoj želji oblikovao,
zamišljajući plemenitu dušu savršene žene.
Njoj si život obećao, srce joj darovao,
i zaljubio si se u nju, ideal, a ne u mene.*

*Ja nisam vrijedna ni jedne dragocjene minute
razmišljanja, tugovanja, čeznuća ili boli,
niti da se predivne oči zabludom zamute.
Tek zanosnu opsjenu tvoje tužno srce voli.*

*Profinjeno sam biće, zagonetna misao,
ali ti si nadogradio atraktivan lik i oblik,
i povjerovao da uz mene životnije bi disao,
mada tvojoj maštariji nimalo nisam nalik.*

*Ako ti je potrebna nova kapljica na dlanu
(jer i prije mene Boga si za suzice molio),
sanjaj da sam boginja koja liječi ranu,
ali, znaj, u javi me nikada ne bi zavolio.*

*Možda ovo ipak nije posljednje pismo,
jer duše razum nemaju, one ljubav dišu.
Samo, probudi se!, jer u stvarnosti nismo
sretni golubići koji si topla pisma pišu.*

*Vrijeme je buđenja, vrijeme je da shvatiš...
Nisam božica zbog koje si zdvojan i sjetan.
Ja sam pakleno ružan san. Kada to prihvatiš,
probudi se, probudi se... i budi sretan.*

ROĐENJE I USKRSNUĆE

*Svečani bijaše dan kada sam pošla
na stoljetni put, i napustila Nebesa,
da bih u ovaj lijepi svijet došla
kroz uski tunel od krvi i mesa.*

*Raspršen bje let od Boga do Života,
prolazak kroz tunel, strah i mrak.
Očarala me ovozemaljska ljepota,
osunčane livade, ljudi, svježi zrak.*

*Odmah su mi stali pričati o smrti,
o teškom življenju, na koje vreba kraj;
o crnoj kobi koja nad žičem se vrti,
i zloslutno priziva posljednji izdisaj.*

*Ušla sam u sebe da Duh mi kaže
jesu li te strašne muke doista moguće,
a On mi reče: Svijet ti laže.
Upamti, mila... rođenje i uskrsnuće.*

*Samo Tebi, besmrtni Bože, vjerujem,
ne dam da me ljudska tlapnja slama.
Kroz ovaj čudesni svijet putujem
s hvalom i slavom na usnama.*

*A kada prođu svi zadani mi sati,
poći ću za tračkom koji s neba sja.
Poletjet ću uvis i (od sreće) zaplakati,
kad me licem svojim Isus obasja.*

UBOJITE TRIBINE

*Moj život je poput izlisanog šetališta,
raznorazni ratnici kroz njega prođu.
U meni su pune tribine i krvava borilišta,
gdje stranci plješću mi, a bližnji me glođu.*

*Ponekad s tribina odjekuju zvižduci,
prenu me dobronamjernim kritikama.
Odvagujem jesu li opravdani zli zvuci,
i kratko promišljam o spornim odlukama.*

*Zahvaljujem znatiželjnim dušama,
koje zabrinjavaju moja tuga i veselje,
pa dok i njih same intenzivna bol slama,
vremena nađu da popljuju moje želje.*

*Mrgudni patnici pristupaju mi grublje,
u arenu donose uskogrudne namjere,
britke jezike, osude i oštrilo za zublje,
s nakanom da me objedama unezvjere.*

*Slaboću kriju pod besmislenim napadima,
sluđeni od vlastite mozgovne dernjave.
Nabore zgušnjavaju med ubojitim očima,
spremni da pogrđama dušu mi smlave.*

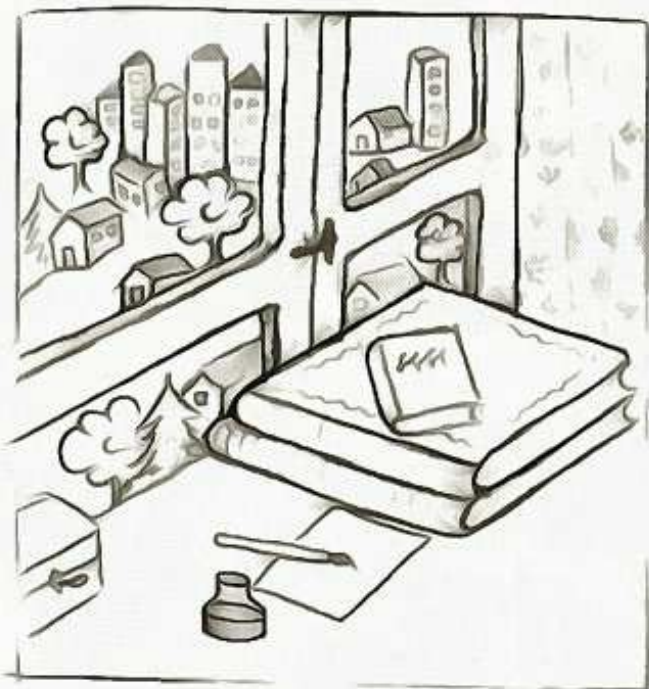
*I ja grabim oštrilo da nabrusim oprez,
jer šiljkom svog kaosa učas bi me ozlijedili.
Kad verbalno tuku, ne koriste ni zarez.
Bujicom grdnje vlastitu bi zbrku umanjili.*

*Ne sudim im, ne proklinjem, ne kunem,
jer ranjenike grozni strahovi nagone
da me rane. I da ih psovkom dunem,
ne bih primirila samoprezirne mamone.*

*Umori li me galama furioznih mučenika,
zatvaram šetalište i udaljim se od ljudi,
jer odbijam poniženja i ugrize od silnika
koje danonoćna unutarnja borba izludi.*

*Ne dam im da me mrcvare paranojama.
Ne zanima me što se u podrtinama zbiva.
Užad svojih zavrzlama otpetljavam sama!
Neka se svojim petljama bavi i ćud ušljiva.*

*Hoću samo malo mira, utihnite tribine,
ali neka umuknu i licemjeri koji me vole.
Ratnici me razljute, ali ne izazovu mučnine,
kao oni koji me ljube, a život mi raskole.*

VJETAR PISMONOŠA

*Kako ćeš stići do moga srca,
kada nikada nisi krenuo na put?
Iz dubokog korijenja upućuješ mi
razočarenje mnome i pogled ljut.*

*Mnogo pisama napisao si,
u kojima moliš da ti se vratim,
jer ne možeš živjeti bez mene,
a snatriš da i ja zbog tebe patim.*

*Tisuće progutanih riječi i suza
poteklo je praznim papirima.
Šapat očajničkih, nesanih noći,
zadržao si u tihim mrmljanjima.*

*Mnoge godine potratio si
pišući o plaču ranjenoga srca,
obdan virio kroz prozor čežnje
i čekao da poštar na vrata pokuca.*

*Kišice nade rominjale su
u mislima, srcu, duši, u očima,
a nikada, blento, primijetio nisi
da adrese nema na pismima.*

*Uljem ukroti rijetku, sijedu kosu,
prste svježim suzama navlaži,
pa napiši posljednje ljubavno pismo.
Da ti se vratim, još jednom zatraži.*

*Ako je vremešni poštar već umro,
možda mi vjetrovi pismo donesu...
ako na kuverti naznačiš primatelja,
a ispod imena napišeš adresu.*

TVOJA SUZA U MOME OKU

*Ako me ne voliš, ni ja tebe ne volim.
Jednako biramo hoćemo li se voljeti.
Ne nalazim razloga da te prebolim.
Ako te ne volim, ne možeš me boljeti.*

*Ako me ne želiš, ni ja tebe ne želim.
Zašto da mi žmarci izazivaju jezu?
Ne, nemam razloga da rane zacijelim,
jer nikad nismo poželjeli ozbiljnu vezu.*

*Ako me ne ćutiš, ni ja tebe ne osjećam.
Da je ljubavi uopće bilo, kolao bi u meni.
A, zapravo, na jedvite se jade sjećam
da smo nekoć čuvstvom bili omamljeni.*

*Ako me ne sanjaš, ni ja tebe ne sanjam.
U grešne se snove već uselio netko treći.
S njime pod zvjezdaste poplune uranjam
i s njime se sastajem kada pođem leći.*

*Ne razmišljaš li, ni ja o tebi ne razmišljam,
jer nešto pametnije zaokuplja vrcvasti um.
O novim ljubavima u njemu promišljam
i sve češće gasim tvojih čudnih misli šum.*

*Ako si već otišao, ni mene više nema.
Jurcaj asfaltom, goni vječnu skitnicu,
ali u mojoj duši ostala ti je oprema,
a bez nje nećeš zavesti novu nesretnicu.*

*Ako suziš i jecaš, i ja plačem zbog tebe.
Jedini izlaz iz ovog ludila bio bi bijeg,
ali tvoja suza nemilice moje oko grebe,
i to je moja sudba, i prokletstva biljeg.*

STIHOHOLIČARKA

*Svaka godina, metar labirinta,
svaki dan, neizvjesni krok.
Svaki tren um sumanuto rinta
i nebuloze prska u pohabani blok.*

*Emocije nahrupe silinom vala
kada u sjećanja misao zagnjurim.
Do stražnjih vrata puno je zala
pa ipak u zlosretnu prošlost jurim.*

*Bijes i kletva kriče kroz hodnike,
u kojima život vazda me mlatio.
Hranio me plodom crne bunike,
a (pri mučnini) pomoć mi je uskratio.*

*Htjela bih u svežanj zbiti uspomene,
u zaborav hitnuti buket gadarija,
ali ispred bitka množe se opsjene
i čeka me bezbroj umnih kalvarija.*

*Izgubljena u labirintu žića,
zaglušena šušurom iza glasa,
zatrpana gomilom papirića,
kosca molim da me opasa.*

*Puževim korakom bježim od života,
od konfuznih prepleta minulih ljeta,
od rugalica i besramnih hihota,
od naravi nevaljalih probisvijeta.*

*Gmižem stazom opskurne današnjice,
iz srca čupam premetaljke i varke,
s obraza skupljam izdajničke kapljice
i razdajem pečate stihoholičarke.*

*Obrazom valjaju se slankasta brvna,
svaka suza na tren pruži olakšanje.
Upaljenih žila i srca beskrvna,
spremna sam stati u red za umiranje.*

*Neprestani plač korake zadržava,
suze se ko lanci sljube uz zglobove.
Načas povjerujem da ropstvo spašava,
da suze okivaju i lanjske strahove.*

*Ali one mi tek varkom naplave oči,
jer kada presuše, prošlost gospodari.
Dane mi zamagljuje i zagađuje noći,
a ne zna da suze Božji su milodari.*

*Plač dopušta predah od smetenosti,
iz uma istiskuje strah od pričina,
vodopadom zaklanja izvor žalosti
i ispire sol s nejasnih škrabotina.*

*U labirintu nema glogova grma,
ljestava, skele ni rupe u bezvolji,
da uočim kako budućnost nije strma
i da hod ovisi o motivaciji i volji.*

*Tuga i radost sijamske su blizanke,
ali umom ne vladaju istovremeno.
Ohrabrim li se, prigušim li jadanke,
spasit ću čuvstvo, u prošlosti zatočeno.*

*Potičem kljenut da gleda u visinu,
sred hodnika klečim i spajam dlanove.
Iz oka istišćem posljednju krhotinu
i u crijeva bacam slabost i lijekove.*

*Došlo je vrijeme da prošlost otpustim,
da radost uzme skeptar i sjedne na tron,
jer ako utvarama prošlosti popustim,
vlast će opet preuzeti tugaljivi mamon.*

*Još vremena imam da misli ispravim,
da ih očistim od nakoćenih strahota.
Iz zublja loših sjećanja da izbavim
ovo malo preostala mravljega života.*

*Destruktivne misli podmuklo igraju,
za zlosretnog časa u me se uvuku.
Shvatim da se munjevito umnažaju,
tek kad počnu stvarati nenasnosnu buku.*

*Neće me satrt vlastite bljezgarije!
Otvorit ću prozor novim prilikama.
Odbijam nečovječne uma starudije
i žuljeve u moždanim vijugama!*

*Još dan-dva, dok se stabiliziram,
dok volja sazre i tijelo omoća,
a tada načine ni sredstva ne biram...
Prisilit ću prošlost da zavazda zanoća!*

*Tamo gdje me nema, tamo neka grinta,
neka zamuknu riječi i nestanu slike,
jer, evo, već rušim zidove labirinta
i u venama utapam sve zlopatnike.*

*Neću zalutati. Moram naći put
na kojem ne ječe negdanje čarke,
jer prošlost nije ništa, doli Liliput,
prostor tlapnje u snu stihoholičarke.*

*Raduje me buđenje, i udaljenje
od zlih djela rječitih cipelaroša.
Misli sam postavila na uzvišenje
i bodrim dušu da svijetom prpoša.*

*Ne dam da mi prošlost pomuti pamet,
svijest sam povukla na nivo križarke.
Pravo je vrijeme, spremno je za let
žiče prosvijetljene stihoholičarke.*

U TVOME IMENU

*Lebdim nad pustinjom ovoga života,
promatram prošle dane i godine.
Bilo je puno pijeska u očima,
ali češće plakala sam od miline.*

*Težak je hod po užarenom pijesku,
noge su nesigurne, a oči varaju
da beznađe je dokle život seže,
da pustinja je na početku i na kraju.*

*Kada je življenje stalo pred zid
briga, strahova i nesanica,
tijelo je padalo, a duša se dizala
i tražila obrise Tvojega lica.*

*Nisam Te vidjela, ali maknuo si cigle,
koje u bunilu slaže čovjek krut,
i lahorom šapnuo: U Imenu mome
teku žive vode i kaplju na tvoj put.*

*Kad u meni živiš, i u Tebi hodam,
oči se moje osmijehom čiste,
pa zahvalno primam obilje života,
i radosno šapćem: Hvala ti, Kriste!*

PUT NIRVANE

*Prošli su beskrajni mjeseci bunila,
vrijeme slušanja sova, i tišine,
kad dušu sam strahovima uvjerila
da moć je u oštrim zubima sudbine.*

*Dopustila sam mislima da bruje,
u vlastitome domu um je robijao.
Zbrci sam se podala, da me okuje,
a košmar me neprimjetno ubijao.*

*Potpunu slobodu dala sam mislima
snatreći da naći će put do nirvane.
Nisam ih gnjavila predosjećajima,
niti sam umnažala riječce izabrane.*

*Nije sudbina kriva, ona nema moć
da život ko slijepca na ularu vuče.
Ja!, ja sam joj u namjere tutnula noć,
a u mraku misli manijakalno buče.*

*Bilo bi neodgovorno okriviti sudbinu
što grcah pred giljotinom Akeldame.
Sama doteturah na poraznu razinu,
punu besmisla i nepotrebne drame.*

*S uvjerenjem kako nikada kasno nije
da mudrošću zaustavim stihijski slom,
izbacit ću iz glave zvonke idiotarije
i njušku sudbine zaslijepit ću svjetlom.*

*Bez prestanka kresat ću afirmacije,
sve dok spasonosna misao ne sine
i sprži sva trabunjanja, i halucinacije.
Moć nije u prljavoj gubici sudbine!*

*Moć je u iskri mentalnoga svanuća,
u trenu u kojemu jecaje nadglasam,
i grdnjom otpravim nedavna nagnuća.
Kada mislima vladam, slobodna sam.*

*Nisam od onih koje kontrola tlači,
niti sam putokaz nesigurnome hodu,
ali dobro znam da od zla ću se odmaći
tek kada mislima oduzmem slobodu.*

MONOPOLY

*Vidjeh te sinoć u bučnoj magičnoj sferi,
meškoljio si se na stolici, meni sučelice.
Osjećala sam kako u tebi duša treperi,
mada masku bahatog navukao si na lice.*

*U prvome trenu bila sam znatiželjna,
htjedoh znati jesi li ispod laži sretan.
Ili je krinka med jednakima poželjna,
jer za lumene grč je sramotan i štetan.*

*Netko je spomenuo nesretnicu u kafiću,
prosjakinju, koju zlobnici poniziti nastoje.
Slušala sam degutantnu, izmišljenu priču,
a ne vidjeh oprez, ni zjene koje se boje.*

*Vješto lažeš. Bit će da to činiš olako i često,
jer komičnu prezentaciju masa je prihvatila.
Sirotu si slikovito posjeo na moje mjesto
i buncao da od života bolje je zavrijedila.*

*Ponosan na sebe i na profanu podvalu,
(jer kupili su blef da po naravi si altruist),
pobrao si nezasluženo udivljenje i hvalu,
a zapravo si strašljivko, narcisoidan egoist.*

*Da si rekao istinu, srušio bi mitološki svijet,
u kojemu tvoja slatka muza nosi moje ime.
Ne okrivljujem te što zatajio si ružin cvijet
i što kriješ da zaluđen si, opčinjen njime.*

*Pitaš se kako si dospio u mlinac krupnih laži,
gdje, pomoću sirotice, dojam dižeš u visine,
a duša meni sriče, danju i noću me traži,
sve ove zlosretne, ukradene nam godine.*

*Tek od sinoć shvaćam koliko si u sebi mučan
i koliko sam teret tvome mlitavome životu,
jer obraz ti je pod čvrstom maskom zaključan,
a himbeni osmijeh sakriva jad, i sramotu.*

*Oprosti ako zbog mene raščerečen si, podvojen,
i što jednu polovicu prodaješ, a drugu skrivaš.
Oprosti što si pod maskom srama oznojen,
i što me jednim dijelom kuneš, a drugim dozivaš.*

*Nitko nije htio da do apsurdnoga kaosa dođe,
valjda se sudbina radije poigrava s naivnima.
I ako nam zla kob već načeta postojanja glođe,
ne možemo se smatrati besramnim krivcima.*

*Savjesti su čiste, za bol nitko krivnju ne snosi,
a svijetom lutamo ko dva napuštena pseta!
Zašto moja duša Boga za brzu smrt prosi,
a tvoja utjehu nalazi u pijanim očima svijeta?*

*Tko će razumjeti ljudsku narav i usuda ćud?
Kojim riječima opisati da i dušu ranetina boli?
To može shvatiti samo tko je neizlječivo lud,
il se sudba dosađuje i s nama igra Monopoly.*

ESELDE

*Molim te,
čitaj mi iz naše knjige,
jer ja i dalje zamuckujem riječi,
a vjera se opet utapa
u zapjenjenoj slinavosti.
(Strah ne da svoj imetak.)
Trideset i dva kamička naslagao je
na glatke, titrave desni,
podigao je kvocaste, bjelkaste zidiće,
mađioničarskim trikom
uskovitlao je vjetar,
zavrtio sve putokaze smisla
i u razrogačene oči ubacio je
pjeguše.
Dok ne dogmižu do sluha, čitaj.
Čitaj mi.
Ti nježnim, milozvučnim glasom
dočaravaš
kako krasan je život izvan trpnje.
Vjerujem ti kada kažeš
da i kratka kosa zavijorit će
ako biciklističkom stazom jurnemo
na biciklima bez kotača.
Danas-sutra,
kada skupim hrabrost,
letjet ćemo iznad prometnih,
dvosmjernih ulica,
i sletjet ćemo na vršak rajske planine,
koja izranja iz guste magle slabosti.
Blago ćemo kimnuti Johnu Denveru,
s poštovanjem, i udaljiti se od njegova
nebeskoga doma,*

*jer ne želim da vidi
kako mi čistiš promišljanja
i kako mi pomažeš da ispljunem
misaoni otpad
i gorčinu stihova.
Uzet ću odvratni dio sebe,
grki ispljuvak,
i njime zalijepiti još jedno pero.
Samo knjigu ne ispuštaj iz ruke!
Ne daj strahu da s listova otpuhne
svjetlucavi prah zlaćanih slova.
Ako pokleknem,
i drhtava ruka sklizne
s ruba sjajne korice,
objesi se na nezaustavljivom tremoru
i na boku poprimi plavkastu boju;
ako kao po navadi postanem
paralizirana sluškinja straha,
primi me pod pazuhu,
u prste lijeve ruke gurni mi knjigu,
i nastavi čitati...
sve dok i zadnje pero
ne bude na svojem mjestu.
Molim te, čitaj.
Čitaj mi.
Ja tako dobro i rado slušam!
... i već polako, sramežljivo lepećem...*

BRAZGOTINE KUKAVIČLUKA

*Suze su presušile, rane su zarasle...
Tek poneki ožiljak podsjeća
na prokletstvo strahovlade i tihote.
Možeš li s oblaka grditi malu crnu točku,
koja se bezbrižno kotrlja zemljom?
Možeš li? Slovimama? Riječima? Mislama?
Srcem?
Kakve samokažnjavajuće zaključke donosiš?
Nije li noćno bdijenje, kunjanje na stolcu,
(glave prislonjene na svilene oblake
i prstiju zgrčenih na zgužvanom papiru)
najsramotniji oblik kukavičluka?
Čezneš za crnom točkicom,
a ne kaniš sići s neba?
Koje li sprdnje s vlastitim životom!
Kako ćeš zaustaviti oceane moga žića,
kada ni zelene oči dotaknuti ne možeš.
Niti jednu suzicu obrisati mi?
O, hrabrosti... mišje.
Potok je presušio, kraste su otpale,
a za ožiljke ne marim.
Najveću brazgotinu utisnuo je
neopravdani strah od življenja.
Ne mogu, a da ga ne vidim. Ožiljak.
Kako ćeš srušiti zidove ograničenja,
pomaknuti brežuljke razdaljine,
kad Pan ti s lakoćom oduzima snagu
i inicijativu?
Rob bezidejne pasivnosti.*

*Hrabrija sam, znaš?
Zato su oči suhe
i rane su zarasle.
Ne, ne lažem, sretnija sam,
jer mene nije briga
zašto kukavica kuka.
I ja bih u tuđe gnijezdo
podmetnula jaje,
bez imalo grižnje.
Ako je vrijedno podvale,
ne bih se premišljala ni trena,
niti bih se kajala.
Bitno je učiniti prvi korak.
Jedan je život.
Žive ga hrabri.
Kukavički je (čak) na zlu kob
prebaciti krivicu.
Šmrcati, jecati na oblaku,
a ne usuditi se zakoraknuti?
Ili nisi magnetiziran mnome,
ili ti je kukavica isključala mozak.
Život živiš zablenu u strašno crnilo noći
i još strašniju bjelinu dana?
A život se kreće.
Valja se sviješću primiti za njega
ili crknuti proklinjući.
Pomak stvara čuda.
Kukavičluk ih poništava.
Da, hrabrija sam.
Ne bojim se pogrešaka.*

*I ne lažem... sretnija sam,
mada ožiljak podsjeća.
Nekoć davno usrećio bi me
prvi korak.
Bez prvoga koraka, život neće
prohodati.
Ni ljubav se dogoditi neće.*

ENERGIČNO NE

*Sebičnim prohtjevima
egoistično i energično kazat ću: Ne!
I napustit ću te, bez kajanja i krivice.
Brisat ću ti vlažne obraze,
ali nemoj poželjati da i ja zasuzim.
Dat ću ti svoju najtopliju jaknu,
ali nemoj poželjati da mrznem.
Poklonit ću ti dragocjeno vrijeme,
ali nemoj ga uludo utući.
Platit ću i tvoje djetinje hirove,
ali nemoj biti pohlepna.
Izmišljat ću viceve, nasmijavati te,
ali s gnušanjem odbacujem
tvoje frustracije.
Darivat ću te optimizmom,
ali nemoj pljunuti u darak,
jer neću da se obje loše osjećamo.
Učim. Iz dana u dan.
Odbijam biti skupljačica
tuđih razočaranja,
izmišljenih nemoći,
samonametnute inferiornosti,
nepotrebnih naricaljki
i kukavnih proklinjana zle kobi.
Svi posjedujemo ključ za vrata sreće.
Digni glavu, s ufanjem, i potraži ga.
Odustajanjem izdaješ život.
A život je vrijedan borbe.*

*Ako ne prihvatiš valovlje življenja,
more će te često razbiti o stijene.
Bori se! Plivaj!
Ili ćeš potonuti.
Bez mene.
Ne dam da me povučesh na dno.
Potonuću logike energično kažem:
Ne!*

DOVOLJNO ZA SREĆU

*Hodam životom,
pogleda zalijepljenog za tjemena i leđa,
bez ikakve želje da ih sustignem.
Osvrnem li se, primjećujem ljude,
koji netremice zure u napete plećke,
bez potrebe da dokuče boju mojih očiju.
Za mnom ne jurčaju, ne nazivaju me,
ne bodu me rastresenim mislima,
niti sam ikome zaiskrila u srcu.
Ipak nazirem osmjehiće
i ćutim potisnutu radost
kada je suočavanje neizbježno.
Mene nitko ne treba, ali mnogi me vole.
Ne osjećaju nelagodu
pri slučajnoj primisli o mojoj malenkosti,
jer ne postavljam uvjete,
niti ih prihvaćam. (Totalno ravnodušje.)
A ti gasiš mobitele i bježiš od licemjera
koji te potkradaju,
dok pažnjom zavode oči.
Cimaju ti odjeću, laskaju danajskim darovima,
euforično iskazuju potrebu bliskosti
sa suptilnim, dobrodušnim lavom,
a tebe unazađuje spoznaja
da, pod krinkom ljubavi,
podvaljuju ti koristoljublje.
Umoran si od miline potrebitih grabežljivaca,
od silikonskih usta, koja pušu u uške
i nježno guguću, a ne vole te.*

*Zato po noći skrito i tiho tapkaš
tražeći osvijetljene dvore, na cirusima,
željan susreta sa ženom
koja fićuka hodajući životom,
straga prateći zveckava rebra,
uzimajući mjeru pognutih ramena
i brojeći njihaje bokova.
Možeš varati sebe, ali, usudi se
i Bogu reci da me voliš više,
drugačije, stvarnije,
no što vole me poznanici
ili slučajni prolaznici.
Pobrkao si uzimanja i davanja.
Ja sebe dajem. Tebe uzimaju.
Mene vole. Tebe trebaju.
Srcem mogu vidjeti bezgraničnu tugu
nepovjerljive, razočarane tvoje duše.
Zazireš od varalica, koji zbog koristi
podnose tvoju lavovsku narav,
a bojiš se šutljivice koja održava distancu,
a voli te. Bezuvjetno.
Zabrinjava te očito ravnodušje, a strepiš
hoću li se pridružiti onima koji te trebaju,
a ne vole te.
Jesi li ikada izvan straha?
Ne vole te, ali trebaš im.
Vole me, ali ne trebaju me.
Primjećuješ li razliku između voljeti i trebati?
Ogromna je.
Tko treba, taj uzima.*

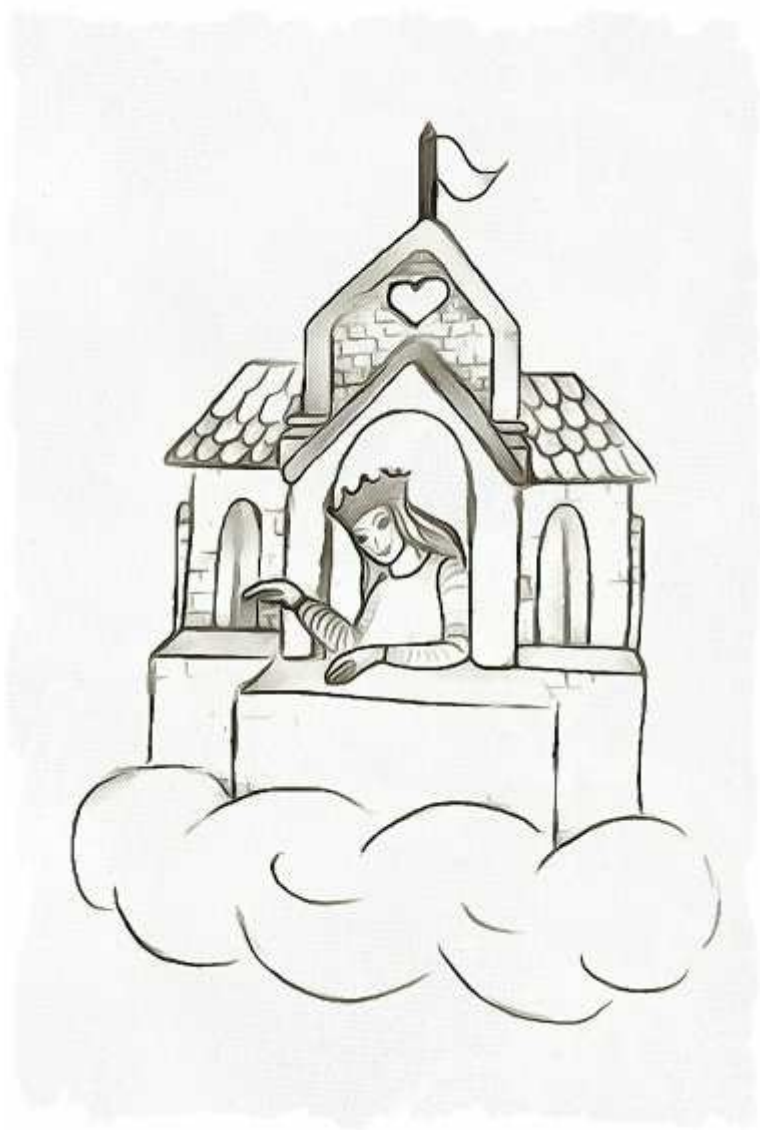
*Tko voli, daje.
Ti si tek jedan od mnogih
koji me vole.
I jedini koji živi u zabludi
da me treba... jer me voli.
A ja sam jedina koja te beskrajno,
bezuvjetno voli, mada nikada neću ovisiti
o tebi, o pogledima i susretima,
čak ni onda kada zbog tebe plačem.
To su tek prihvatljivi trenuci,
kada oči i srce čistim od očekivanja.
Volim te... dovoljno za sreću.*

BIJELE LAŽI

*Suzdržavam se pri donošenju odluke:
hoću li sići u katakombe lančanih snova
ili ću se popeti na vrtuljak života,
sjesti na kožnatog jednoroga,
podbosti ga mamuzama hrabrosti
i s tobom letjeti nutrinom,
iznad vijugavih puteljaka nametnutih mi pravila
i kolektivnoga klatna,
čvrsto držeći se za slamke opravdanja.
Pri hodu i pri letu, varam.
Dopuštam ti da postojiš isključivo
u tajnim mislima. I u srcu.
Mora li me život lomiti,
i ako me šutnja i stihoklepstvo
svakodnevno nesmiljeno guše?
Posegnem li za zrcem sreće,
rastužit ću okolinu.
Zato bestidno prosipam laži,
na kojima bi mi i Jago zavidio,
i blagozvučno odgovaram svijetu
da sve je u najboljem redu.
Oprezno i varavo smiješim se,
čak i kada ti u lice saspem
da mi nisi važan.
Proklete laži! Dobronamjerne laži.
Besramno i samo-utješno izgovaram
bijeke laži.
A samo svoju dušu zavijam u crno!
Bog me doista bezuvjetno voli.*

*On razumije ljudske slabosti.
On zna da bijelim lažima prikrivam tajne,
i da zarana ustajem s podbuhlim podočnjacima,
jer u snovima skrivam slijepog putnika.
Dok nalašteni zubi škrguću,
altruizam plastične usne razvlači
u nakaradni osmijeh, a vedrina bližnje štiti
od munja i gromova
u galerijama, čitaonicama, muzejima
i bordelima nutrine.
Poput bezglavog, besramnog duha
potajice se ušuljam u sebe,
nestrpljivo tapkam potkožjem
i čuvstvima tražim slike ljubavi.
Zavalim se u središte moga
i čitam neizrečene nemire srca tvojega.
Plutam žilama i slušam jeku
negdašnjih očajničkih poziva.
Izvan namreškane kožnate palače,
izvan prilježništva i ranjenih otkucaja,
svjetina proslavlja bezbrižje.
Svijet hoda neopterećeno,
s lakoćom prelazi iz svitanja u sutone,
jer ne zna za nesmiljenu borbu savjesti.
Ne znaju da istina spliče i vari lance
na krajnicima. I da me boli grlo. I srce.
Ti si bijesan zbog mase prenesenih značenja
i jer objašnjenja frcam u cik-cak stilu.
Ne smijem ti otkriti
da postoje bijele laži.*

*Jadničci, lažem vam...
a samo ja suzim.
Raspadam se, jer gutam slanu kišnicu,
a povraćam bijele laži.
Kada biste znali koliko vam zavidim
što živite u neznanju...*

DOM NOMADSKE DUŠE

*Nomadaska duša svojim svijetom putuje,
ali srce je tamo gdje tvoj je dom.*

*Smrtni triptih zgodimice
na smrt me preplaši.
Razočaravajući, podrugljivi pogled
doslovce bi me uništio.
Volim li nekoga više no sebe,
ako bih i posljednji dah za nj dala,
stoički i odlučno
odlazim.*

*Ni blamažu preživjela ne bih.
Postoji li minimalna mogućnost
da u odrazu oka ugledam oštećenu sebe,
otrcanu, prljavu, bezvrijednu...
šiknem šablone učtivosti,
i odlazim.*

*Ako netko posjeduje grotesknu moć
da se uz njega osjećam inferiorno,
nedosljedno, manjkavo,
i paralizira me kukutom...
odlazim*

*tamo gdje je očito da sam snažna,
i važna.*

*Prisili li me sarkazam
da posramljeno spustim glavu
i pognem ramena, užurbano
odlazim.*

Kakvoća života uopće nije bitna.

Živim. Ponosna na sebe.
Oblio bi me hladan znoj,
kada bih pokunjeno stala pred onoga
za kojega bih bez promišljanja
i zadnji osvrt dala.
Uza znoj, prismrdilo bi i razočaranje sobom,
jer nisam se dovoljno voljela.
Ako mi je netko važniji od mene same,
prestravljena pakiram kufere labilnosti
i bježim glavom bez obzira. U sebe.
Dragocjeno sebstvo ne izlažem riziku,
samo da bih izmamila možebitnu
nadmenu naklonost.
Kraljica sam u Ganglotu,
na nebu i na zemlji.
Ako bih za nekoga netremice,
zauvijek, zadržala dah,
tada je taj nekim nakaradnim čudom postigao
da šenem u nesigurnosti, slaboci, nagrdi.
Koliko god rastanak bolan bio,
ne dopuštam si poniženje.
Pakiram kufere i odlazim
u sebe. Gdje sam neuništiva.
Borim se tek dok činjenice istjeram na čistac,
ali na koncu moja je časna pobjeda,
jer odlazim.
Ako bih za nekoga i svoj život dala,
taj je postao moj najljući neprijatelj.
Žalim li zbog propuštene prilike? Da, ali...
sama? Preživjet ću.

*Sama? Voljet ću se.
Sama? Poštivat ću se.
Sama? Pogledat ću se u zrcalo
bez averzije u očima.
A materije, za koje ni kihnula ne bih,
za njih sam u svakome slučaju
neuništiva. Besmrtna, čak.
Sama, ili uz njih, neslomljiva sam.*

*Nomadaska duša nutrinom putuje,
ali dom joj je tamo gdje tvoje je srce.*

LJUDI SMO

*Krajičkom oka promatram
posljednju stranicu.
Ohrabrena, dva prsta spuštam
u okruglu fleku na papiru,
na nagradu za pregnuća
i polete.
Kubureći u ždrijelu mraka,
tutnjeći blagoslovljenim svijetom,
nezasluženo,
u nekome izazvala sam ganuće.
I sada u se upijam
mrljice od suza
s posljednje stranice.
U momemu oku dugo će zrcaliti
sućuti nepoznatih likova,
plač nekih dalekih,
meni stranih očiju.
Ljudi smo, još uvijek.
Knjigu ću zaklopiti tek
kada s posljednje stranice
nestanu okrugle, hrapave mrlje,
i kada naslovnica bude glatka,
kao da je nova.
Tada će nezaustavljivo teći žal,
i suza će puknuti
u zraku.*

MJESTO ZVANO SAMOĆA

*Odbacim li velove,
koje mijenjam po potrebi i prigodi,
što je u meni?
Mjesto zvano Samoća.
A puno je dragih ljudi,
koji me iskreno ljube
i koje iskreno volim.
Ali, u dubini sebstva
kraljuje gospodična Samoća.
I nju ljubim, jer zahvaljujući njoj,
cio svijet držim na pristojnoj distanci,
barem metar ili dva udaljen
od moga životnog prostora.
Što je u meni?
Mjesto zvano Samoća,
gdje vladarica jest
gospodična Samoća.
Nisu me otjerali na pusto mjesto,
niti sam pobjegla
od zaglušnih zvukova džungle,
jer, neustrašiva sam.
Što mi može učiniti smrtnik?
Osim narušiti mir.
Je li u pitanju ipak strah?
Zar u mjestu (zvanom Samoća)
nema emocionalnih
ni mentalnih vampira?
Ta tko bi pio otrovnu krv
i dragovoljno trpio moje gluposti?*

*Niti bih ja ikada sisala ičije življenje.
Kada si samouvjeren,
nema opasnosti od krvarenja
ili miješanja krvnih grupa.
Ipak, mami me mjesto zvano Samoća,
tako čarobno, tajanstveno, opijajuće
tiho.
A riječce klize po mekanim zidicima
nutrine.
Premještaju se, vrte se u krug
i, uz rajsku glazbu,
nude se.
Rado ih odslušam, te čudesne zvukove,
ali čini mi se kao da sam zagnjurena
ispod valova,
i borim se za zrak
u napuštenoj, potopljenoj
podmornici.
Ja... ja nigdje ne pripadam.
Promatram znatiželjnike,
izvan sfere svojega života,
koji zovu me
tako dalekim glasovima.
Dubina je privlačnija od površine,
ali na koncu ostajem bez zraka
i prisiljena sam dopustiti si
da me povuku u život.
Koji nije moj.
Gdje živim?
Kamo idem?*

*Kažu da je dobro ne znati unaprijed,
da je sasvim u redu krenuti na put,
a ne znati destinaciju. Ni svrhu.
Valja se kretati, uvijek prema naprijed,
neopterećeno;
uživati, smijati se,
nazdravljati, skijati, kartati, plivati
i zahvaljivati.
Kažu. Tako.
Ali, kamo god krenula,
osvrćem se i skiciram plan za povratak
u mjesto zvano Samoća.*

NE BOLI ME

*Ono što nije važno, neće me zaboljeti.
Kako je moćno, i spasonosno,
razmišljati na takav način!
Ona, ona me zarobila nezasitnom potrebom
i nerazumijevanjem
mojega mira, bezbrižja i ugone.
Neprestance je osporavala moju odluku
da lebdim iznad brigica i problemčića.
Tuđa zadovoljnost nije joj davala mira.
Radosnu vijest, vjeru u Dobrostivog, u Boga,
nazivala je plodovima mraka.
Svjetlu je nadjenula ime Tama.
Znala je da sam ukorijenjena u vjeri,
da sam spokojna i sretna,
no, iz vlastitih destrukcija, manjkavosti i raskola,
rigala je vatru osviještenosti. Njezine.
Nametala mi je osviještenu nemoć,
nesreću i raspad sustava.
Ali, pamćenje me dobro služi,
pa kada prijeđe granicu tolerancije,
kada postane agresivna,
tada se sjetim...
Tko mi nije važan,
ne može mi nanijeti bol.
Ljubazno sam ju zamolila
da histerično istrči iz mojega života.
Ona me mrzi. Ja nju volim.
Ona me proklinje,
ja za nju se molim.*

HIPNOTIZIRANI POLOVICOM

*Ne žalim za grogiranim helotima svijeta,
koji odustali su od možebitnoga dobitka,
ustuknuli pred pokušajima.*

Što su mogli izgubiti?

Gubitak već posjeduju.

Njega bi mogli izgubiti. Gubitak.

Začepiti uši, oslabiti ego

(čije prezime jest Strah),

i lansirati sebstvo med inkvizitore,

na njih prebaciti vlastitu pomutnju,

bio bi prvi hvalevrijedan korak

k izobilju mira, imetka

i ljubavi.

Ja ne odustajem. Ne povlačim se.

I kada osjetim miris svježih rana,

dodir svagdanje smrti,

s pisaljkom u ruci,

crtkam odskočnu dasku

i udaljeni krug ostvarenja

u koji ću doskočiti.

I za noćnih zvizdana,

i za danjih pomračenja,

ne odustajem od sebe

i trkom za ostvarenjem snova.

Pokušajem mogu izgubiti

gubitak.

Mnogi pola svoga života žrtvuju strahu,

zadovoljni polovicom ispunjenja.

Žive... djelomice.

*Dane profućkaju promišljajući
je li čaša žića napola puna
ili napola prazna.
Ukopaju se ne znajući
kojoj polovici radovati se,
a nad kojom ridati.
U katakombama straha
ne postoje snovi
o punoj čaši.
Dvojeći o pravoj polovici,
odustali su
od pune čaše života.
I izobilja.
Tko se odrekao pokušaja,
ni do mene stići neće.
Hipnotiziran je prazninom
i paranojom da bi suze mogle
preliti čašu žića.
(Možda bi netko primijetio
mokre rupčiče na stolu?)
Neka gledaju, neka vide,
neka čitaju kako pokušavajući posrćem,
kako me misli na koljena spuštaju,
ali dok imam snage za ustajanje
i volje za uspravljanje,
sanjat ću snove o punoj čaši,
o izobilju u zjenicama, i u sebi.
I nikada, nikada neću odustati!
Što mogu izgubili,
osim gubitka?!*

*A ja volim suziti
i obnoć pokušavati umrijeti
na jednome od zgužvanih listova papira.
Ujutro plačem od smijeha,
čitajući načrčkane nebuloze,
kojima punim čašu žića.
Ne, nisam i nikada neću odustati
od pune čaše života.*

ODMORIŠTE PROMIŠLJAJA

*Nenadani događaj uskovitlao je usmrđene osjećaje
i bacio me na početak zatajene priče.
Iznenadena nepopustljivošću olujnih
sjećanja,
i trpkom gorčinom u ustima,
bauljam potkožjem i vršcima prstiju
panično tražim misaoni izlaz, ili prozorčić
kroz koji ću uteći u odmorište promišljaja.
Naći ću prostor spasa, jer nema većega dostignuća,
doli pasti na dno vlastitoga života,
gdje misli odlažu oružje
i prekidaju ratove.
Koja lakrdija! Čučim na dnu sebe,
sretna što padu došao je kraj.
Preživjela sam još jedno posrnuće.
Da imam s kime i čime,
nazdravila bih umrtvljenom jastvu
i podnošljivom životu okoline i okolice.
Koristim ograničeno vrijeme
i dokrajčujem se promišljajima
o pogreškama.
Ispod mene prostire se dno postojanja,
oko mene uzdižu se ograde očaja,
a u srcu sudaraju se i rompaju
utezi tuga, koje vise na aortama.
Je li itko vrjedniji od mene same?
Tko kraljuje u mojemu kraljevstvu?*

*Tko mi skida krunu i truni biserje?
Tko otima mi žezlo i riječima ozljeđuje,
sve dok me sasvim ne obeshrabri i, ranjenu,
gurne na dno života?
Kome sam, bez borbe,
predala snažno, veliko srce
i dala mu moć da vlada njime?
Spoznaja strpljivo praši po dnu
i izaziva grozovitu jezu.
Prhne tek pri slabšašnim pokušajima shvaćanja
jedne od mnogobrojnih pokapanih stranica.
A tišina ne baca grah, karte, niti prorokuje.
Tihost žvače odgovore. I mada umirem od gladi,
muk mlati pitanja i proždire sve što želim znati.
Osviješteno sebstvo obaspem pogrdnim izrazima,
zasučem rukave, pljunem u dlanove,
tikvom puknem o rubove nesnalaženja,
protresem smrću ispunjeno biće,
s misli strgnem lančane lisice,
slatkim riječima odgurnem se od dna
i, u inat svima, živim.
Pri prvoj stranici nove knjige,
nakratko se osvrnem, da bih podrugljivo,
s visoka,
još jednom pogledala razbacana slova,
sol na obrazima, utege patetičnih noći...
pa nabacim osmijeh. Da, nabacim osmijeh
i nijemo (neuvjerljivo) vrisnem:
Nikada više!*

PANDEMIJA ŠUTNJE

*U zraku osjećam negativne vibracija.
Slutim da od tebe dolaze
valovi nestrpljenja. Neshvaćanja.
I upitnici.
Godinama čekaš odgovor
na nikada postavljeno pitanje.
Produhovljena jesam,
ali misli ne čitam.
A slutnja ne slovka.
Možda bi me nekoć srušio
zamršenim scenarijima?
Možda. Nikada nećemo doznati.
Trebao si nas poštediti od šutnje,
i riskirati. Udarac u razum,
pa tko živ, tko mrtav.
Pa i da sam doista pala,
brzo bih se podignula,
učinila nekoliko nesigurnih koraka
i dalje mudro postupala.
A možda bi te odgovor ugodno iznenadio.
Da si se usudio pitati.
Da si se usudio.
Da si...
Nisam kriva za šutnju.
Ne čitam misli.
Ne svirkam bez svirala.
Zar je zavladała pandemija šutitisa?
I svi su zahvaćeni opakom boleštinom?!
Ah, bolje mi je da ušutim...*

NETKO TREĆI

*Došla si ruku punih zadovoljstva,
a ja sam svoje grčila u džepovima.
Usiljeno smo razgovarale,
a tada se dogodilo neizbježno...
Ja sam nastavila govoriti, isprekidano,
a ti si bivala sve tiša.
Tako se gubi povjerenje, zar ne?
Kada šutiš i slušaš?
Pa zar se baš morao pojaviti netko treći
i prozvati me zbog maske sreće?
Da, bijesna sam, beskrajno,
jer dugo sam i duboko vjerovala
u istinitost i poštenje,
u kožnatu masku, rumeni obraz, vrckavi pogled
i usta koja šute.
A sada obje gledamo u mene,
kao u nekoga koga prvi put vidimo.
Da, netko treći srušio je snove
o sreći. Raskrinkao me. Ogolio.
Do tada je samo podsvijest jecala.
Znaš li, tvoje začuđene oči,
pogled pun sućuti i riječi utjehe,
nisu u potpunosti utažile
moju potrebu za shvaćanjem
sebe same. (A kamoli prihvaćanjem.)
Puno toga natrabunjala sam ti,
skidajući masku, grebući obraz,
pokazujući ti stare ožiljke,
nove posjekotine na srcu.*

*I mnoge rezove u mislima,
a ipak nisam bila dovoljno hrabra
da progutam grumenje iz grla
i pred tebe saspem potpunu istinu,
bez zadržke, bez ograda.
Valjda je svaka tajna srasla
sa svojim grumenom
i nemoguće ju je izvući,
a ostati živ.
Znam, ti bi me shvatila, i podržala.
Eto, toliko te volim.
Bezuvjetno ti vjerujem.
Kada bih to mogla i sebi reći!
Zašto je netko treći morao
protutnjiti gnjilim životom
i usput mi strgnuti s lica masku sreće?!
I ti se sada pitaš...
I ja se pitam...
I obje šutimo.
Još samo fali da ponoviš davno pitanje:
Tko si ti?
Doduše, tada sam ti najiskrenije odgovorila
da ja sam bol, da ja sam tuga.
Sjećaš se?, glasno smo se i od srca nasmijale
pjesmi.
Danas smo smrtno ozbiljne.
I fali nam moja maska,
jer s maskom sam ipak
bila sretnija.*

PRETPOSTAVKE

*Nikada me nisi upitao
što i koga krijem
ispod sanjarskoga plašta.
Pretpostavljao si da tuge, radosti,
nemire, besanice, sreće i strahove
prekrivam obmanama i lažima.
A da si pitao, sve bih ti rekla.
No, ti si pretpostavio da znaš
zašto zorom žudim,
popodne se jaucima smijem,
uvečer cvilim nad srećom,
a za vedrih noći pjevam tugalice.
Htjela sam da znaš,
a ne da pretpostavljaš.
Tebi bih rekla istinu, samo tebi,
ali ti si odabrao pretpostavke.
A ja sam nizala žuljeve na umu
pokušavajući dokučiti što pretpostavljaš
o mojim postupcima, odmacima i bezglasju.
Pretpostavljala sam da tvoja mutavost
proistječe iz straha da ćeš biti ismijan.
Valjda.
Možda si se poigrao pretpostavkama,
jer uživaš u mrcvarenju zdrave pameti.
Ja sam drugačija. Ako se izgubim,
a nemam kompas, od prvog prolaznika
zatražit ću upute
i izbjeći nepotrebno lutanje.
Nemam vremena za pat-pozicije.*

*Ako si nas mučio pretpostavkama,
pokušavajući dokučiti što ja pretpostavljam
o čudnim tvojim postupcima, i preznorječju,
tada oboje možemo zaključiti
da si beznadan slučaj
i da nisi vrijedan
niti pretpostavki.*

KLATNO VAŠE URE

*Svi bolje od mene znaju
što je za me poželjno i dobro.
Određuju kojim putem trebam ići
i kojemu cilju stremiti,
Znaju gdje ću biti sretna,
znaju tko će me nasmijati,
kada me rasplakati
i čije rame trebam za utjehu.
A ja želim samo jedno...
da me pustite na miru.
Mogu, ali ne moram
ispunjavati ničija očekivanja.
Mogu, ali ne moram
brisati suze tugaljivih.
Mogu, ali ne moram
ispunjavati tuđe praznine.
Mogu sve što hoću, ali odbijam
biti ičiji odbljesak.
Mogu, ali neću
postati kakvom me želite.
Ništa ne moram,
jer od vas ništa ne tražim.
Uzeli ste si za pravo
da budete važniji od mogega života?
Njime biste upravljali?
Ne dam! Jer, u skromnosti
dobivam sve što od vas ne trebam.
Nemojte gubiti vrijeme na bijes
jer vaši me prohtjevi ne diraju.*

*Nemam vremena ni volje
osjećati se krivom
što odbijam biti klatno vaše ure.
Pa ako i zapnem za vlastite odluke
i strovalim se pred vaš nadmoćni ego,
pustite me na miru.
Ne trebam neiskrene izraze sućuti.
Oprostite mi što zahtijevam
da me pustite na miru.
U vlastitome svijetu, služavka sam.
U vašem metežu, kraljica sam.
koja ne pretendira da joj pokorite stavove.
Ne prihvaćam vaš način,
a vi ne razumijete moj.
I to je u redu.
Razumijevanje nije nužno
za civilizirani suživot.
I zato, lijepo molim,
pustite me na miru.*

ZABAVICA

*Ako sutra umrem,
bit će sve u redu.
Nastavit ću bivati u tišini,
i sanjati. Ništa se promijeniti neće.
Past ću u zaborav, već zaboravljena.
Ako se sutra ne probudim,
sunce me neće ugrijati,
niti će mi srce zepsti.
Neću promatrati kišu,
niti će se ljevati obrazima.
Neću opsovati maglu,
niti će se širiti umom.
Neću omirisati ružu,
niti će mi trnjem bitak bosti.
Neću slušati pjesme,
niti ću buljiti u nepostojeći zid.
Neću čuti zvonjavu telefona,
niti ću čeznuti za zvukom.
Neću kušati med života,
niti ću za njime žaliti.
Ako sutra umrem, poludjet će telefoni,
ali neće me probuditi.
Nad grobnom rakom
najglasniji bit će gromovnici,
koji danas šute.
I govorit će kako im nedostaje
moj srčani, topli osmijeh,
dobro srce i zabavan duh.
A ja? Ja ću se zabavljati...*

RAVNA CRTA

*Neću uzbuđenje, dobre vibracije,
dvojbene odnose, zastrašujuće oglede,
lebdeće mirise, ulične zvukove,
nježne dodire, ni loše okuse.*

Privlači me ravna crta.

*Sjedim na lijevome rubu crte,
a na desnome mir.*

*U sredini crte,
kao ručica na klackalici,
ljuljuška se sreća.*

I pravi se važna.

*Ako joj se pokušam približiti,
mir bi mogao skliznuti s ruba crte.*

Neću riskirati.

Ne trebam stupnjeve raspoloženja.

*Bit je u samome bivanju...
tamo negdje oko nule.*

*Na lijevome rubu crte
imam sve.*

*Imam sebe, i sreću i mir
pokraj sebe.*

*Odbijam da mi izazovi,
i tuđe crte,
razbuktaju težnje.*

Neću uzbuđenja.

Ravna crta, ravna crta...

OGRANIČENO ŠEVRLANJE MISLIMA

*Nakon neprestane, pretjerane, dramatične kuknjave,
koja nerijetko u meni izaziva posprdni
podsmjeh,
noćas mijenjam disketu
i promišljam o odlukama.
Da, otrpjela sam nezavidnu količinu
niskih udaraca...
povrh pupka, ispod prsišta
i u središtu mentalne pasivnosti.
Velike i male modrice liječila sam
nevjerojatnom lakoćom.
I brzinom.
A udarače sam hitnula na disketu
Zaboravljeno.
Ne dam da me i danas boli prašina
profanih podvala,
pljesnive prevare zburadih i blato opakih jezika.
Sjećam se isključivo lijepih,
mirisavih događaja
i dragih, dobrodušnih osoba.
Što me u prošlosti nije usrećilo,
ni danas me neće razveseliti.
A neveselo zaboravljam.
Ne dopuštam dušmanima iz prošlosti
da napreskokce doskakuću u sadašnjicu
i da ratoborno mrmore mi u glavi.
Pitaju me kako uspijevam nasmijati se u lice
nevoljama i razočarenjima.*

*Pa i plaču.
Mogu, mogu.
Tako sam odlučila.
U svoju korist.
I svaki dan ljude propuštam
kroz gusti filter kakvoće.
Zadovolje li, dobivaju propusnicu
da ograničeno vrijeme ševrljaju
mojim mislima.
Kažu: Nije to baš tako lako.
Ne, nije. Njima.
Oni su donijeli odluku
da nemaju izbora.
No, ja zadržavam pravo na izbor
hoću li kenjkavo oplakivati prošlost
ili ću se radovati svakome razdanku.
Nepopravljivi sam optimist,
bez greške u sustavu.
Štoviše, od budućnosti očekujem više
no što mi se u ovome trenutku
iz sutrašnjice nudi.
Zašto sanjarim?
Da bih danju ostvarila snove.
Realne snove,
ostvarit ću.
Irealne ne odbacujem.
Stavljam ih na disketu
Očekivanja.
Čuda se ipak događaju...
a ja sam spremna.*

SUZE TLAPNJE

*Pjesnici priželjkuju suze,
i uvjerenje da su istinite.
Pripovjedač piše suhих očiju,
ali pjesnik treba suze,
da bi se životnije osjećao.
Svjesna sam da nisam istinita suza
tvojega plača
i da na mojoj tuzi brusiš inspiraciju.
Čežnja razbuđuje uspavana čula,
a težnja oživljava umrtvljeno nadahnuće,
od kojega živiš.
Nije me briga koliko ti je jasno
da sam izabrana za trenutke pregnuća,
kako bi isplakao još jedno ostvarenje.
Ne čudim se što jecaš za nama,
osim ako si povjerovao
da suze nisu lažne.
Pjesnici ovise o čeznuću.
Ako ne cviliš za nama,
štipat ćeš kapke, na obrazu gasiti cigaretu,
ili gledati u visine
i prositi za slapove suza.
Mi, ili nebeski slap, svejedno je.
Na tronu je tuga.
Osim ako povjeruješ
u iskrenost suza.
Tada bi nagrabusio, zaglavljen u najluđim,
neostvarivim snovima,
u kojima mene nema.*

*Ali, pjesnici trebaju suze,
i potvrdu da su istinite.
Pjesnici su sretni
samo kada plaču.
Ako ne tuguju i ne suze,
tada glume pjesnike,
jer pjesnikove suze
ispisuju tužne pjesme,
čak i kada oči su suhe.*

PREDAJOM POBJEĐUJEM

*U glavi vrtložim misli,
za čelom ih grčevito meljem,
tražeći smislene odgovore.
Niti jedna opcija ne zadovoljava.
Mozgom skupljam porazbacane riječi
i mlinac uključujem na veću brzinu.
Zahvaljujući umovanju,
pretvaram se u beznadnog kretenoida.
Mogućnosti premještam poput puzzli,
ali niti jedna slagalica
ne liježe na pravo mjesto.
Mozganjem proizvodim zbrku
pred i za očima.
Konačno, nakon beskrajnog umnog šušmura,
riječi zamuckuju.
Spuštam se na razinu srčane inteligencije.
Uzdižem se do dimenzije duhovne tišine.
Zamolim za mudro vodstvo, uspavam um
i umuknem.
Probudi me vizualna odgonetka,
koju razum nezasluženo prisvaja.
Ne vrijeđam vlastiti razbor,
ali ipak duhovnome svijetu zahvaljujem.
Ah, jadna li sam s takvom pameću!
Samo lahor duha svemu daje smisao.
Blentača, zaokupljujem se upitnicima,
svjesna da samo od duha dolepršaju uskličnici.
I osjećam, a potom i iskusim,
da su odgovori ispravni.*

PREVIŠE SVEGA

*Nikada se u snovima nisam igrala s tobom,
a u javi je nedostajala želja
da ispunjam tvoje želje.*

*Zasluzio si više
od sjajnih santi leda
u zjenicama mojih očiju.*

Volio si me cijeli život, kažeš?

*Lice Adonisa, tijelo Davida, hod manekena,
nježnost pogleda, zaraznost osmijeha,
dobrota srca i puni džepovi...*

sve je to premalo za onoga koji ne voli.

*Nikada mi nisi pao na pamet,
osim onih dana u godini,
kada gudio si mi u uho
gorokočujnu čestitku.*

*Neću se pravdati za osjećaje,
koji umrli su u jalovom sjemenu.*

*Ne osjećam krivnju
što nigdje u meni nema tvojih tragova.*

*Um, usta i srce vječito birkaju,
i različito izabiru,
ali tada su se složili
da ti nisi dobar izbor.*

*Zato sam griješila... s predumišljajem.
Škripa novih automobilskih guma
djelovala je kao najljepša
ikad odslušana glazba.*

*Možda ni dan-danas nisi svjestan
da sam ti učinila ogromnu uslugu.*

*Bezbolnije je bjesnjeti,
nego očajavati...
u najljepšem i najskupljem autu u gradu,
s neraspakiranom jaknom od zečjega krzna
i poderanom uplatnicom za verice
na suvozačevom sjedalu.
Prisjeti se, dala sam ti do znanja
da za me si previše 'pre'...
prekrasan, prekomjerno dobar,
prenaglašeno uglađen, premudar,
pretjerano ljubazan, prepun vrlina...
A djevojke ne žele savršene muškarce.
Vjenčić na duši privlačniji je
od krune na glavi
i zlatnika u džepovima.
Zato nikada nisam oćutjela
fine vibracije zaljubljene duše,
niti sam dopustila
da dijelimo isti ormar.
Pa zašto mi svake godine
čestitaš rođendan,
premda dobro znaš
da mi ga kvariš?!
Pusti ljubav neka počiva
u miru Božjem.*

SKUPE BOJE

*Od sinoć sam nezadovoljna vlasnica
smeđih, samtanih čizmica.
Dva para. Istih.
I sada jedan par ponosa
odzvanja avetinjski pustom ulicom.
Čizmice usporava ispunjenost prazninom.
Korak po korak udaljavam se
od pasive, dokonjaštva i bezvolje.
Još jednom jašem na metku nade,
s figom u džepu
nove smeđe jakne, sinoć kupljene.
Vjetar zavija oko ušiju
i oko melankolične statike.
Smrznutu ruku uvlačim
u novu smeđu torbicu,
sinoć kupljenu.
Izvlačim plavi, svilenkasti šal,
kupljen za sinoćnje groznice.
Jeftini šal, za osjećaje nemira
koje skupo plaćam.
Dodirnuvši šal, okrznula sam
debeli svežanj smrdljivih novčanica,
koje bacit ću u vrtlog nadolazećeg dana,
iznad mora ništavila,
zbog još jednog neutješnog zadovoljstva.
Sutra, ili sljedeći tjedan,
ubrat ću narančasti, precijenjeni cvijet,
koji će mi udijeliti milostinju...
nekoliko minuta smisla, i sekundu važnosti.*

*Nakaradna trampa, zar ne?
Debeli svežanj novčanica...
za nekoliko sekundi koječega.
Ničega.
Skupa je iluzija laskanja
samoj sebi.
Hipnoza iskrivljenog zrcala.
A dani i noći sporo plaze,
poput puža s napuknutom kućicom,
koji se, slineći, vuče k kraju.
K novome početku.
Duhovnom.
Narednih dana,
nakon što narančasti cvijetak
prismrdi vonjem nedovoljnosti,
kupit ću dva para crnih čizama,
crnu jaknu, crnu torbicu (možda dvije)
i dugački bijeli šal.*

DRVENI VOJNICI

*Vodopadi univerzuma
rashlađuju goruće tjeme.
Putem pokupe mrvice
svjetovne prljavštine
i izliju se u vragolaste prste.
Milost me podiže s poda,
udalji me od stola
i privuče me nadahnuću.
Prepuštam se magnetiziranoj
struji kozmosa.
Astronaut, u naplavljenom,
nepropusnom skafanderu,
promatra vibraciju guste materije
i promišljaja.
Koga da izaberem?
Čiju torbu žića?
Vrećice, ukrašene
svilenkastim mašnicama,
novogodišnjim korijandolima,
konfetima s vjenčanja
i šarenim šljokicama...
Svjetlucave vrećice laži.
Kime da se bavim?
Maloumnom Barbikom,
ustrašenim Batmanom,
dobrosvivim Gruom,
manipulativnom Mašom...
ili sobom?
Osobnosti ružne.*

*Koga žulja karakter
u naplavljenome skafanderu,
svjetlosnu godinu udaljenog
od zemlje i vrećica?
Trepere piste, kolodvori,
predgrađa i stanovi.
Putuju vrećice pune
prikrivenog straha,
nasmiješene nemoći,
zabrtvljenih zagonetki,
ofucanih, iskidanih, raskrinkanih
unutrašnjih dijelova torbi.
Sadržaj provjerava slijedi li ga
ljubav,
treba li ga netko, želi li itko
da se barem ramenima dotaknu.
U konačnici nalikuju poredanim,
drvenim vojnicima,
glavama okrenutih
u istome smjeru.
Neizbježnom.
Zastaju pred visokim,
nebeskim zidinama,
s tugom odlažu teške vreće sjaja,
osvrnu se,
i plačuci nestaju
u otvoru portuna,
koji miriše na dalije
i ružmarin.
(Ruže su skupe.)*

*S kime da se bavim?
Sobom?
Da, jer dogegat ću
pred zemaljski haustor,
spremna za let do onkraj žića,
radosna, jer putem nisam teglila
teške torbe majušnih briga.
Nisu me usporavale,
nisu mi pognule leđa,
nisu mi pogled svrnule na tlo
i tjerale me da ogledam se
u blatu.
Putovala sam sama,
sama sa sobom.
Iz kožnatoga skafandera,
sa sobom ću otići
u slavljeničkom ozračju,
i duhu.*

SAVRŠENO ROBOTIZIRANA

*Razum se razmeće zagonetkama,
vidike zamagljuje prispodobama,
pa ponekad i sama povjerujem lažima
da sam nespretna, površna, tugaljiva...*

Osrednja.

*Poštujem viđenje koje je mojemu viđenju
potpuno nerazumljivo.*

*Jer, pod anđeoskim krilima,
uviđam da sam elokventna, razigrana,
dobročudna, pristupačna...*

Savršena.

*Za himbenu manipulaciju,
plašljivka sam, pospanka,
s glavom zagnjurenom u oblake,
mada sve svjetovne obveze
uredno obnašam.*

*Svijet uvijek može računati na mene,
Osrednju.*

*Robotizirana, opslužujem sebe
i zahtjevan svijet.*

Robot sam. S dušom.

*Osjećam se kao očovječen, otužan,
nesređen kožnati robot, s dušom,
koji s lakoćom zaboravlja metež,
kloparanje, topot, pucketanje, govor
i sve bogomdane zvukove.*

*U središtu robota žmirkaju svjetla
maloga stana, u prizemlju
nebeskoga nebodera.*

*Kada zatvori paperjasta vrata,
duša s udivljenjem sluša neispjevane pjesme
i s ushićenjem prati neozbiljne sjene
smrtno ozbiljnih pjesnika.
Sjene se osmjehnu tek
kada im se suze slijevaju grudištem
ili kada ugaze u potočiće suza.
U suzama migolje slova,
koja slažu po volji, jednostavnim nizom
ili kičastim.
Nesvjesni drugih prisutnosti
stvaraju najljepšu, nikada ispjevanu
svemirsku pjesmu.
U kutku paperjastoga sobička,
miluju se i ljube prpošni,
zaljubljeni anđeli,
koji su krila, poput kišobrana,
zakvačili za metalno srce robota.
Čim začuju zveckanje novopridošlih
čovjekolikih robota,
savršenstvo ustaje i užurbano vraća se
u metalne putujuće kampere,
nespretne, nesređene, otužne.*

SODIGOM

*Kao par bezbrižnih, neopreznih budala,
pali smo na ispitu nametnute nam normale.
Mimo svijesti ušuljali smo se u fatalne snove,
spojili dokone misli i rastrgane rukavce žilja,
pa, onako ošamućeni, obezglavljeni,
dopustili smo da nas kralješci nose
na suprotne strane svijeta,
a iz dva para nosnica sukljamo isti,
orkanski zrak.*

*Pod krunom od crvenog zlata
i ispod dijamantne tijare,
krije se i živi
neki drugi život.*

*Pod prsištem, s rumenog tornja odzvanjaju
čuvstvena, virtualna zvona konfuzije.
Oboje potežemo debele konope
kristalno krhkoga spasa.*

*Jedan zvon je tvoj, drugi je moj.
Dok srca obilno, nezaustavljivo krvare,
a misli negoduju bolom i sumanuto buče,
ti spokojno pratiš put zvijezde Sjevernjače,
a ja ležerno pogled zabijam u dubinu juga.
Koja glupa, opterećujuća povezanost!
Koja opskurna, neprihvatljiva suđenost!
Ali konopce ipak ne ispuštamo iz ruku.
Zašto, kad neki drugi, stvarni mi,
čupkamo listiće s vjenčića laurusa,
koje žiće svaki dan
našem blagostanju spliče?*

*Zašto, kad pod mojim ukletim nebom samoće,
jesenje lišće požutjelo je
i u njemu šušti smrt,
a pod tvojim krovom čuju se fanfare
i uzvanici pored bazena plešu i pjevaju?
Zašto, kad svitanje me ljubi usnama
vremešnog, ali zaljubljenog zaručnika,
a ti zadovoljan liježeš uz pokale ostvarenja,
i sebeljublje?
Zašto, kada sutra želim život
koji danas imam,
a tebe sreća ni na tren
ne ispušta iz ruku?
Ta nije toranj sazdan od titana,
niti šupljoglavci upravljaju čuvstvima!
Vlastite, žedne krvoloke
bacili smo izvan kaveza žilja,
ali nadjačaju nas i s obale mišića i živaca
skoknu u naš tajni, krvavi kružni tok.
Lako je shvatiti Zelandove mudrolije,
i ispuniti sva Tvorčeva očekivanja,
ali kako sebi objasniti i opravdati sebe?
Kako srušiti Sodigomski toranj
onog drugog života?
Hihot sa zvonika razliježe se tijelom.
Zvonke li su rugalice smisla!
Jedno zvono, dva konopca,
jedan krvotok, isti san,
a razum histerično vrišti:
Pustite užad!!!*

SUSRET SA SOBOM

Tišina.

*Straši li te, stremiš li
zvuku,
tada nisi shvatila što samoća
jest.*

Samoća.

*Mrziš li je,
izbjegavaš li ju,
tada nisi shvatila
gdje iskonska sreća biva.*

Sreća.

*Zazivaš li ju,
cmizdriš li na njezinu pragu,
tada nisi shvatila
božanski zakon
svemira.*

*Materija laje,
škrguće i vrišti,
a duša šapće i strpljivo
čeka*

*da zatvoriš vrata,
ugasiš sva svjetla
i vreću košmara spustiš
u naslonjač.*

*Zavaljeno ime panično se
kvači
za poticaj barem jednoga
osjetila.*

*Prepusti se samoći,
ne opiri se,
jer u njoj ćeš
provesti
najljepše trenutke,
u kojima ćeš susresti
pravu sebe.
U umu izbriši ime...
i upoznaj sebe.
Dušu, bezimenu,
bezobličnu,
besmrtnu.
Tvoja duša.
Ti.
Šuti, samo šuti,
i slušaj.
Pitaj je.
Bezglasno.
Ona će ti reći sve što želiš znati.
Zatraži.
Ona će ti dati sve što trebaš
imati.
Odgovore, i imetak.
Upoznaj se.
I shvatit ćeš da zapravo
već imaš sve.
Ljubav,
tu potrošenu riječ,
konačno ćeš doista
iskusiti.*

*Moć, tu zastrašujuću
riječ,
nju ćeš najzad naslijediti.
Jednotu,
tu nerazumljivu riječ,
nju ćeš oćutjeti
pri preplitanju duša.
Poput lanca sveprožimajuće
energije,
koja podupire nastojanja
materija,
ali kojemu ne godi kada ga
oštećuje
pretjerano korištenje
osjetila.
A kada otvoriš vrata,
upališ svjetla
i ustaneš
iz naslonjača...
Voli.
Samo voli.
Voli sve.
I raduj se,
jer shvatila si
da jedino u samoći
nisi sama.*

PLASTIFICIRANA

*Prohladno je. Sjedim na balkonu,
umotana u crveni Dormeo pokrivač.
Noge griju čupave, crvene papuče.
Kao da sam mila vila,
rukama i nogama uronjena
u crvenkasti oblačak.
Ne mogu se sjetiti
jesam li se netom probudila
ili je vrijeme za počinak.
Dan se lijeno budi.
U daljini svjetiljka treperi
i obližnje prozore oblizuje svjetlom.
Stabalce se stislo pod lampu
i k njoj pruža promrzle grane,
da ih na njoj ugrije.
Dva-tri ptića cvrkuću
uvijek istu pjesmu, jutarnju.
Bojim se da slike i zvukovi
do mene dopiru
s nekoliko sekundi zakašnjenja.
Kao da sam plastificirana.
Sve čujem, vidim, sve osjećam,
ali s vremenskim odmakom.
Mora da me život neprimjetno
i bezbolno
propustio kroz plastifikator
neprepoznatog zlonamjernika,
jer istisnuo je iz mene
sve što sam do tada bila.*

*Propustio me u život
s plastičnom i prozirkom aurom,
koja me okružuje.*

I otuđuje.

*A tamo sam gdje želim biti
i imam sve što želim imati.*

*Pa ipak na upite odgovaram
s nekoliko sekundi zakašnjenja,
jer ispod plastike
borim se s mislima
kojima tu nije mjesto.*

KLATNO VAŠE URE

*Svi bolje od mene znaju
što je za me poželjno i dobro.
Određuju kojim putem trebam ići
i kojemu cilju stremiti,
Znaju gdje ću biti sretna,
znaju tko će me nasmijati,
kada me rasplakati
i čije rame trebam za utjehu.
A ja želim samo jedno...
pustite me na miru.
Mogu, ali ne moram
ispunjavati nečija očekivanja.
Mogu, ali ne moram
brisati suze tugaljivih.
Mogu, ali ne moram
ispunjavati tuđe praznine.
Mogu sve što hoću, ali odbijam
biti ičiji odbljesak.
Mogu, ali neću
postati kakvom me želite.
Ništa ne moram,
jer od vas ništa ne tražim.
Uzeli ste si za pravo
da budete važniji od mogega života?
Njime biste upravljali?
Ne dam! Jer, u skromnosti
dobivam sve što od vas ne trebam.
Nemojte gubiti vrijeme na bijes
jer vaši me prohtjevi ne diraju.*

*Nemam vremena ni volje
osjećati se krivom
što odbijam biti klatno vaše ure.
Pa ako i zapnem za vlastite odluke
i strovalim se pred vaš nadmoćni ego,
pustite me na miru.
Ne trebam neiskrene izraze sućuti.
Oprostite mi što zahtijevam
da me pustite na miru.
U vlastitome svijetu, služavka sam.
U vašem metežu, kraljica sam
koja ne pretendira
da joj pokorite stavove.
Ne prihvaćam vaš način,
a vi ne razumijete moj.
I to je u redu.
Razumijevanje nije nužno
za civilizirani suživot.
I zato, lijepo molim,
pustite me na miru.*

POGLED U SLOBODU

*Zasljepljena hodah
povrh tvrdih zidina,
dok drevna dama tisuće je snila.
Ni tračka nade
u otvorima bez prozora,
na pulskome, kružnom vijaduktu,
na bezvremenskom kamenu,
na skliskim stubama,
koja zasigurno vode u pakao.
Spasonosni vjetrić zagolica uši:
Pst! Ti si Dalila.
Vlasi u vrsti postrojene,
u stavu Pozor.
U horizontalnom postrojenju
krvava rijeka ključa.
U očima svjetlucaju
ledeni blokovi.
Pluća pritišću hladan kamen,
i istiskuju poraz.
Izazvana životom,
posljednjom snagom
upijam zainteresiranost za nj.
Ljepljiva, umna južina
ne dopušta
da tabani skliznu sa zidina.
Dicius je poražen.
(Hura!)
Polumrtva ptičica
i zelena krilca.*

*Pogledom traže tebe,
tebe kamenitog;
tebe, u podnožju drevne,
kamenite.
I spoznam u hipu,
u grču spoznam...
Bez snage si.
Bez mene si!!!
I slobodi pjevam:
Samsone, Samsone, dosta je.*

ŠAPTOM NAPISANO

*Trčala sam po laticama poljskoga cvijeća,
kroz mirise šarolikih ružičnjaka,
po površini zacakljenoga mora,
po nasmiješenim, rumenkastim oblacima.
Preskakala sam otočiće, kao oblutke,
glavom uranjala u vedrinu neba
i penjala se sjenom mjesečine,
kao stubama,
i gociala zvjezdice između krakova.
Oprosti mi što i tebe privukoh
u luckaste vizure,
što te prizvah
u jednu od mnogobrojnih maštarija,
naivno vjerujući da snovi redaju
nepropusne štitove
i da se u djetinjoj igri mislima
ne možeš i nećeš prepoznati.
Nenadano, ni sami ne znamo kada i zašto,
uplovio si u uvalu kaosa,
u Moju zemlju nepoželjnih čudesa,
a ja sam te radosno dočekala
i, poput barčice,
privezala te za obalu svojega žića.
Zavezala sam te užetom samozadovoljstva
i postrance, nezainteresirano promatrala
kada te hrđava čežnja nagrizzala.
Posprdnno sam se smijuljila
kada te valovlje vremena prskalo
suzama svojim slanim.*

*Oprosti, ako možeš,
brodiću koji se odavno nasukao
na hridi mašte, i godina.
Koji se usidrio tamo negdje
pri kraju svojega uzaludna života.
Oprosti mi što sam i u bezglasju
preglasna bila,
što do tebe su doprli
jecaji iz zamućenih dubina
i što sam te, razglobljena duha,
privezala za hrđu vlastita življenja.
Oprosti mi za sve turobne misli,
za neprospavane, mučne noći,
za suze, koje tekle su mimo mojih osjetila,
dok strugala sam hrđu u sebi,
i glavu okretala na drugu stranu.
Trebala sam te na vrijeme upozoriti,
morala sam ti šaptom napisati
da primamljiva luka nije stvarna,
da ne uplovljavaš u realu,
nego u škrip besanice,
u ljepljivi, neopipljivi svijet,
koji opstoji tek u vulkanu šutnje.
U kojemu ne postoji ništa od onoga
čemu si se nadao. Ne postoji.
Oprosti, ako dala sam naslutiti
da za me si dragocjeniji
od šarenih kockica mašte,
od sjajnih zuba nasmiješenih zvjezdica,
od svjetlucavog, hranjivog praha mjesečine*

*i nadahnjujućeg govora noći.
Oprosti mi, molim te, jer doista,
jedinствен si biser
u središtu mojega sakrivenog Mjeseca,
kojemu divim se, kojega dodirujem,
i milujem,
dok loptam se podatnim oblačićima,
ali kojega nenamjerno zaboravljam
kada veselo trčkaram zbiljom.
Oprosti mi, ali odvezujem uže
i puštam te da slobodno ploviš
prostranstvima vlastita neistražena života.
Proći će još ponešto vremena
prije no što otpetljam čvor
na drugoj strani užeta.
Teškoga srca odričem se
vizualizacije događanja u osobnom glumištu
i nerado raspršujem čvrstu vezu
s likovima bajkovita sna.
Na oltar tvoga bivanja prinosim žrtvu...
položem svoj najljepši san.
Idi, otplovi što dalje od ljepljivih snova
i zaboravi me, ako možeš.*

SVJEŽE RANE PROŠLOSTI

*Opiši proljeće...
tratinčice, makove, travu,
buđenje.
Opiši jesen...
kestenje, lišće, kišu,
utone.
Opiši život...
dućane, trgovu, spomenike,
prolaznost.
Samo o staroj ljubavi
nemoj pisati.
Ne boluj preboljeno.
Kandžama sjećanja
privlačiš loše uspomene
i mrcvariš današnjicu.
S poveću hrpe davnih snova
izvlačiš zahrđale mačete čežnje
i u ožiljcima stvaraš nove,
još dublje rane.
Svježe suze kapaš
u nabore prošlih vremena.
Oplakivanjem prošlosti,
zavaravaš neprihvatljivu sadašnjicu...
usporene kroke,
i tihoću postelje.
Za proživljenim,
žice spušta nepropusnu draperiju.
Nema povratka.
Vraćaš se tek do table persiflaže:*

*Destruktivna morfološka polja.
Zajamčen hod po limbusu života.
Opiši ljeto...
hladovinu, znoj, kupače,
strku.
Opiši zimu...
magle, snijeg, inje,
umiranje.
Promukni, zamukni
za stare ljubavi.
U tihoci postelje
(ipak) dišeš
i živiš neke nove
snove.*

TROTOČJE GLASA

*Svijet sam sebe gromoglasno iščitava,
rijetko koristeći točke i zareze,
a često upitnike i tri uskličnika,
a s mojih usta ispadaju tek tri mukle točke.
Slijede me i dostižu raznorazni zvukovi
iz televizora, računala, susjednih kuća
i s ulice. Razarajuće riječi kvače se za uške,
vrtlože se i urliču pred slušnim kanalom,
ali strpljivo čekam da osuše se
i ko perut padnu niz obronke ramena.
Jeku značajnih i pamtljivih izričaja,
propuštam kroz sito važnosti,
ucjepljujem ih u središte memorije
i obnavljam sve što jesam
te određujem kakva ću biti.
Progovaram samo kada se obraćam
labradoru Astoru.
(Da ne zaboravi glas naredbodavca.)
A toliko pročitanih knjiga,
toliko odslušanih bajki i dogodovština,
toliko raspra suprotstavljenih strana,
i toliko progutanih riječi tekstova i glasaka,
s tri lokota čvrsto zakračunatih
u dubokim škrinjama sjećanja.
Desetljećima ih skupljam. I štedim riječi.
Štim, prihvaćajući vlastitu nesposobnost
da s jezika ispljunem nagomilane bisere,
koje pod glasnicama neprestano zvecka.
Neće, pa neće.*

*Ni kada bih duboko u usta
gurnula kažiprst i srednjak...
progutano neće van.
Zato u grlo guram stisnutu šaku,
s olovkom med prstima,
i grebem po površini
debelog taloga šutnje.
Na papir istresam ono malo vragolastih slova,
koja su se zalijepila za vršak olovke.
Što dulje okolini kradem vrijeme,
što dublje zarivam
nepotrebnu potrebu za mijenama,
to gušći je, tajanstveniji, zanimljiviji,
dragocjeniji talog.
Prije no što do njega dođem,
dokono prčkam i dražim jednostavnost.
Ponukaju li me izvanredne situacije
da napregnem volju i prste utisnem
u neistraženu dubinu...
kao u živome pijesku,
ko u pješčanoj oluji pronalazim pročitane
i odslušane tuđe ekspresije,
godinama miješane, premještane i pretočene
u moje bezglasne istine.
Gdje je blago zakopano?
Gdje li je to biserje?
Valja se nutrinom i izmiče trudu
da škrinjicu otvorim pod nepamćenom
i slovima nataknem krila.
Zlaćana slovca, gdje li su?*

*U škrinjici s tri lokota.
Bez ključa.
Ili su pomirila se s kliničkom smrću
u živome pijesku straha.
Ako ustrajem pri pokušajima,
samu sebe nagradit ću samopoštovanjem.
Budem li uporna.
Ako ne odustanem,
kao što odustala sam od iscrpljujućih vježbi
da abecedu pretvorim u lanac zvuka,
kada grgljala sam igličasta slova,
slagala ih na užad daha
i pretvarala ih u smislenu, milozvučnu
verbalnu naviku.
Pokušavala sam. Nije išlo. Odustala sam.
Zainatila sam se, zazidala vrata vježbaonice,
okrenula se... i nastavila vjerovati.
Nisam stala. Prebacila sam slova
na paralelni trak, na pokretne
silazne stube zraka i dopustila im
verbalnu komunikaciju unutar mene.
Nisam stala. Upornošću i hrabrošću,
strgala sam tri lokota i pustila da riječce
(u jatima) lete nutrinom i golicaju mi maštu.
Nisam stala. Kao u neprivlačnoj,
pogledima svijeta odbojnoj, iritantnoj,
beznačajnoj školjci,
u sebi sam pronašla brjegove zrnatih slova
i (sedefastom slinom, težnjom i trudom)
stvarala sam biserne kolajne.*

*Usprkos besmislu konačnoga cilja,
nizala sam ih na niti blagoslovljene tihote.
Niske sjajnih, dragocjenih biserčića
kotrljala sam niz cjevčicu kemijske olovke
i redala ih po žutim, jesenjim listovima.
Nisam stala. I nemam namjeru odustati
od trotočja, šake u grlu, izričaja na papiru
i osmijeha u zrcalu.*

*Nadaleko čuje se,
najglasniji je
glas duboke tišine. Ž*

ZA TEBE ĆU BITI

*Samodopadnoga držanja i drhtava droba
sjedni u tobožnji kutak majstorstva,
upali svjetlo, presloži kristalne gralove,
i neka podlost polako iziđe na vidjelo.
Besramno prepisuj iz tuđih dubina.
Umoči pero u čašu punu mojih suza
i zagrmi do nakraj svijeta.
Opjevaj patnju duše...
kao da si ju sam otrpio.
U kaosu subjektivizma,
u dubini sebe, stidiš se
i proklinješ mutavost mašte
zbog koje bio si prisiljen
proslaviti se blagom tuđeg sinusnog čvora.
Oboje, utonuti u šutnji,
svjesni da jedan u drugome ostavljamo tragove,
mirimo se svak sa svojom osobnošću.
Razočarani. Ti sobom, ja tobom.
Ne srdim se, vjeruj.
Dovoljno sam sebe kažnjavaš,
jer nedjelo nagriza mjesto
s kojeg je ideja potekla.
Ako gdjekada u središtu Levijatana
jedna truba tiho i tužno zacvili,
ja ću je čuti.
Za tebe ću biti lahor utjehe
i svjetlost nade;
bit ću upijač suza
i melem tvojoj savjesti...*

*Jer samo jadnik kradomice i bestidno
srče suze s tuđih obraza.
Dobro su ti znane sve moje slabosti,
porazi i ožiljci koji me peku
i nagone na putovanje u beskraj sebe,
po još jednu varljivu mijenu.
Ovom bojom boli nećeš se zanijeti!,
ni opijen njome urlati po finim kavanama,
pobirući divljenje i pohvale,
ispijajući od obožavatelja plaćena pića.
To su moji krikovi srca!
Moji bolom natopljeni sati!
(... a ti se proslavljaš njima...?!)
Čeprkaj po svojoj nutrini
i izbaci iz sebe istinsku nemoć
te njom okiti vlastita djela.
Ili posjećuj liječnika,
sve dok ti ne uputiti sažaljiv pogled.
Tada me se sjeti.
Za tebe ću biti lahor utjehe
i svjetlost nade;
bit ću upijač suza
i melem tvojoj savjesti,
jer samo očajnik kradomice
prepisuje tuđa mučna preispitivanja
kako bi se njima proslavio.*

PROTOK

*Kao kroz maglu sjećam se
proširenog dijela sebe,
duše, odjevene u svilenu ljetnu haljinu,
s uzorkom krvavo crvenog cvijeta oleandra;
sa svijetlim pramenovima,
isprepletenim nanizanim laticama laulandruma.
Izgubih ju iz vida, i osjećaja,
kada me cijelu obuzelo beznađe,
kada sam silinom razularenih misli,
pod vjeđe tiskala vlažnu, krupnu sol,
u uši ulijevala kiselinu straha,
a krvne žile zatrpavala ugrušcima nemoći,
tik do unezvijerenog, drhtavog,
središnjeg organa.*

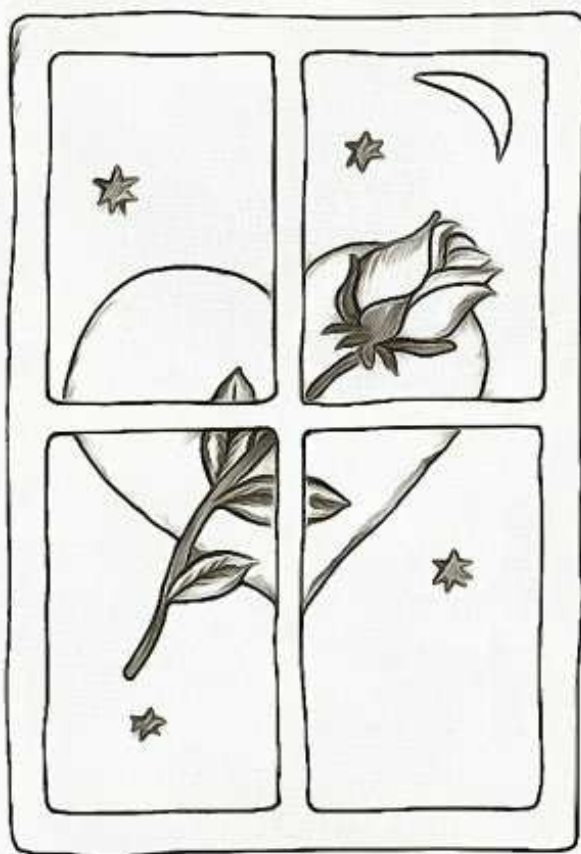
*Usijana glava, sljepilo i gluhoća,
bili su od pomoći kada sam si kvarila vrijeme,
kratila mu prolaz, prepolovila danje svjetlo,
uvela česte pomrčine,
zasjenila lijevu stranu zidnoga sata
i na nebu upalila tisuće dugotrajnijih zvjezdica,
a mjesecu naredila da dulje sjaji.*

*U smrti je mrak. U mraku je spas?
Zato sam noć, poput šatorskog krila,
rastezala preko velikog dijela dana?
Da se spasim. Od sebe.*

*Škiljeći kroz krmeljima slijepljene trepavice,
izranjavanim prstima, punim dubokih posjekotina,
neumorno sam vraćala kazaljke sata,
ne bih li zaustavila tijek vremena.*

*Bol se i dalje pružala mnome,
poput nevidljive, nazubljene sjene,
koja budi se...
kada joj se hoće.
Bila sam u nemilosti sjenovite, mušičave,
ustrajne, nesrušive sjenke boli.
Zadnjim atomima snage svijala sam kazaljke,
te metalne (i mentalne) naoštrene sablje
i od danka krala dvoznamenkaste brojeve
na zidnome satu...
kao da ću s vremenom zaustaviti i bol.
Ali bol živi, miče se i još brže raste
ako niže sebstvo ovisi o protoku vremena.
Umorna od vraćanja na početak boli,
uvidjevši da ne mogu satrti ju u začetku,
posegnula sam za najmasnijom knjigom,
u nadi da razbibrigom razbit ću bol.
„Na Lestrigonce i Kiklope,
na divljeg Posejdona naići nećeš,
ako ih ne nosiš u duši svojoj,
ako ih tvoja duša ne stavlja pred tebe.“
Konačno, med riječima poznatog pisca,
(kojega nitko nikada upoznao nije),
razbistrila sam um, raspršila sjene boljki
i smislom podmazala opruge, zupčanike,
klatno, ključ i kazaljke zidnoga sata.
Opet bistro vidim prošireni dio sebe,
i najzad shvaćam što ltake znače.
U mraku smrt spokojno počiva.*

*A na svjetlijoj strani
nezainteresirano u hladu sjedi
i pogledava ručni sat,
dok prošireni dio mene,
odjeven u svilenu ljetnu haljinu,
pjeva, pleše i trči livadom,
ispod koje škripe tektonske ploče.
Sređena i sretna, gibam se u smjeru
zvuka udaraljki ručnoga sata.
Katkad se opružim na toplome cvijeću
i, neopterećena mogućnošću
da se zemlja naglo otvori,
zabavljam se promatrajući vrtuljak sunca
i vatrom zauzete sve sjedalice.
Prirodnije je dopustiti
da se nebo i zemlja natječu
tko će prvi stići do mene.
Bezbolnije je
leći na valove osunčane trave
i uživati u gibanju.
Neka vrijeme teče...
Neka ga.*

DOBRA SAM U TOME

*Osvetit ću se
za balast tuposti proteklih buđenja,
za neugasive, nenasnosne jadovanke pod kožom
i za rumenkaste, ispučene, bolne obraze,
u koje nemoć zabadala je rubove usnica.*

*Osvetit ću se
za prigovarajuće jekanje tišine,
za grdnom zaglušene uši duše
i za ledenu kožnatu ponjavu,
zategnutu nad gromoglasnim košmarima.*

*Osvetit ću se
za neprežaljene, iscjepkane planove,
koji nezaustavljivo šuštaše posmrtni marš...
ispod nadglasanih, spužvastih slušalica.*

Osvetit ću se. Dobra sam u tome.

*Osvetit ću se
za visok, gustim rešetkama ograđen smisao,
i za prosjačko urlikanje ispod pokrova
mozgovne grobnice.*

*Osvetit ću se
za tvrda klecala iza paravana mraka,
i za brdo mokrih ručnika oko lakrimarija.*

*Osvetit ću se
za spoticanja ponosa prilikom bijega,
za bezglava bauljanja podzemnim životom,
i za pravokutne, bijele, prugaste tablete,
po kojima (tintom) ganjala sam anksioznost.*

*Osvetit ću se
za izlisanu, bež poštansku torbu,*

*za hrpetinu bilježnica s hamletovskim dvojbama
i za ofucanu podstavu, u koju zašivala sam
neobuzdane, frustrirajuće misli,
flastere s mirisom krvi, vlažne rupčiče
i pokoju opekotinu
od žara na tajnama.*

Osvetit ću se. Dobra sam u tome.

Osvetit ću se

*za prekomjerno gutanje otrovnoga dima,
za prežderavanja krempitama, tortama
i Nutellom,
za jutarnje mučnine i večernje vrtoglavice,
kada otekle kapke nesanica je gnječila.*

Osvetit ću se

*za neprežaljena, oteta mi slavija,
za bivanja iza usiljenog smijeha,
u dvostrukim, tijesnim oklopima,
i za sramotno skup, prazan kaput,
koji plesao je u tko zna čijem zagrljaju.*

Osvetit ću se

*za tjeskobom zamrznute trenutke,
za sate lišene dječje perspektive,
za godine poštapanja
po trpnjom razrovanom
autoputu žića...*

i za čežnjom zatrovanu krv.

Osvetit ću se

*za naslage pljuvačke na zadimljenom suncu,
za crnom temperom obojan mjesec.*

*Za zvijezde koje nebo ispaljivalo je u me
i za meteore straha,
koji pogađali su orošeno čelo
i kroz gorući zatiljak izlijetali.
Osvetit ću se
za tvoje igračke na mojem igralištu,
za moje stihove u tvojim pjesmama,
i za izdajničko divljanje u šestome čulu.
Osvetit ću se,
ali ti to nikada ne smiješ doznati,
niti intuitivno osjetiti.
Osvetit ću se. Dobra sam u tome.
Verigama agonije, bičem samoće
i tijeskom besanice,
opet ću kazniti
sebe.
... dobra sam u tome...*

GALEŠNJAK

*U ustima grmi ravnodušje,
u očima sijejavu prkos i ljutnja,
a srce je puno neostvarive ljubavi.
Zakrabuljene, multiplicirane osobnosti,
zatočena na srcolikom Galešnjaku,
na bridovima najtajnijih snova,
pokušavam održati ravnotežu.
Čekam da se pojaviš
na razgranatim stazama uma,
da oglasiš se u nenapisanoj pjesmi
i da se pohrvamo zabranjenim mislima.
U silibarijima sam te stvorila,
odjenula te u najsvečanije ruho
i, po striktnim pravilima, učila sam te voljeti.
Sada ti više nisi ti,
a je tek loše glumim sebe.
Davno sam si dodijelila ulogu zamamne,
bezdušne kraljice (lakoga pera),
a sad sama čamim na otoku ljubavi
i glumatam da nisam robinja
vlastita čudaštva.
Ti više nisi poticajni, nevidljivi poslušnik,
kojega voljela sam nalivperom
i plavom tintom milovala.
Bez imalo srama,
slogovi su se obezobrazili,
priprijetili životvornim, smislenim riječima
i, usprkos oklopljenom oprezu,
dale su ti život. Tvoj, i moj.*

*A sa zbiljom dolazi i patnja. U paketu.
Najčešće bol proslavlja pobjedu
i na ljepljive podočnjake lijepi odličje.
Sad stražarima pomnije puštam budnice,
bdijenjem okajavam žuljeve radišnog uma
i u maštu rigam ispravke,
ali ti i dalje nisi ti...
izmišljen, bezimen lik.
Dok odbijaš suživot u uvjerljivome snu,
hvatam se u koštac sa zbiljom,
poimanje ubadam oštrim iglama beznađa,
i gubim mir srca, bezbolnost duše
i častohleplje zdravoga razuma.
Vrati se u pjesme, diši u stihovima
i živi po rigidnim naputcima poetese,
i njezinim promjenjivim raspoloženjima.
Nemoj me proganjati
zbog bezazlenih tlapnji i pjesničke igrarije.
Ne natrpavaj me zubatim nesuglasjem,
i grižnjom blebetavih misli.
Zar kaniš zaustaviti otkucaje snova?!
Pljunuti na požudu zabludjelih sjena?!
Ti nisi! Vrati se u pjesme. Vrati mi krunu,
pa makar i trnovita bila.
U snovima podnosim bol.
Dok tvoj zbunjeni pogled benavi
izvan maternice stihova,
robinja sam na Galešnjaku,
s namrštenom maskom
i prestrašenim srcem, punim ljubavi.*

*Ugasit ću mrljave, pogrešne misli
i ugarke baciti u najdalju prošlost.
U sjećanju smrvit ću i tvoje ime,
slovo po slovo,
i opet tvome klonu Nemu
ljubavne jadikovke sricati.
Vrati se u strahom orošena slovca,
med crte velike, išarane bilježnice,
a ja ću bezbrižjem zaklopiti tintarnicu,
da nikada više iz nje ne izađeš.
Vrati se u ništavilo,
jer strašno umara i unesrećuje
željeti biti netko drugi.
Ti si ti... kapljica crnila
na praznome platnu mašte,
na bijeloj krpetini nadahnuća,
koja vijori ispod užarenoga moždanog svoda.
Ja moram biti ja...
Kraljica vatrenih snova
i krvavih, neshvatljivih,
zlosretnih završetaka.*

ZATO SAM TOLIKO SAMA

Jesam li? Doista?

U meni trepere zrake cijeloga čovječanstva.

I bića, koja zajapurena otrčala su

stogodišnji maraton,

da bi se na kraju utrke

uspela na tron bez broja

širokim, pulsirajućim stubama,

a kao nagradu dobiše

obećani nastavak života

u Obećanoj zemlji.

U sebi čujem topli glas moje majke,

i vidim kada krilcima smiruje

neravnomjerne otkucaje buntovne nutrine.

U meni živi strka i galama učenika,

i miris svježih ofarbanih hodnika osnovne škole.

I Slavica, djevojčica s parkirališta,

u čiji bijeli lijes, tik do vjenčanice, stavili su

uokvirenu sliku ljepuškastog dječaka.

I Lela, kći imućnih roditelja,

koja kruži grobljima i trgovima,

sa škrabicom u umu i molbom u očima,

proseći za šaćicu pažnje i ljubavi.

U meni živi Tinin škriput zubi,

utihnut ogromnom količinom obzira

i toplinom mojega suosjećajnog krila.

I nadzemaljska njezina snaga,

borbenost utučene i odbačene,

pri obrani skrbničkog, zaštitničkog perja.

*U meni žive obitelji hrabrih junaka,
čija imena izbrisaše zaboravom,
zjenicom svjetskog Big brothera
i oštrim šiljcima bezbojnog pentagrama.
I krikovi neutješnih roditelja
gradom razbacane djece.*

*I jecaji majki, koje pod okriljem mjeseca
na krovove odnose pune vrčeve suza,
a na dimnjacima pale crvene lampione
s križevima.*

*U meni žive koraci potomaka Gospine majke,
i suosjećajnost za najgnjusnija djelovanja,
i razumijevanje za mržnju i srdžbu,
koje nisu uspjeli unijeti u me.*

*U meni živi hujanje svih vjetrova života,
i nebeske suze na zatvorenim škurama.*

*I Mesijina bosa noga,
i zvuk tapkanja po površini mora,
ispod koje neposlušni svijet zapomaže,
jer živi u stvarnosti koju sam si je stvorio.*

*Tu je i moja mala barka
od kostrijeti,*

*koju prepuštam oluji žića,
i vodstvu.*

*U meni neprestance glasove ispušta
neugasivi, svemirski televizor,
pri čijoj izradi dogodio se previd,
jer nije ugrađena tipka standby.*

*I radioprijemnik, na kojemu bradati DJ pušta
frekvencijsku glazbu.*

*U meni žive marljivi radnici,
koji revno održavaju pokretne stube
između svih razina svijesti.
U meni se odigrava
događanje vječnosti.
I sklopljene oči kroz moje oči gledaju,
i ušutkani glasovi kroz moja usta govore,
i raspadnuta srdašca u mojim grudima
udaraju.
Ispod lijevoga dijela preteške kacige,
podbočio se egocentrični manipulator,
koji tjera me na smijeh
kad ukočenim kažiprstom upire
u blještave trgovačke centre
i prazne sjedalice u prvim redovima.
Na desnoj strani zvjezdasta je apsida,
iz koje rado krećem do kata
na kojemu obitava Univerzum;
gdje, razveseljenoga duha,
pomoću vrckastog, modrikastog merkurija
lovim... nekad arogantnu smrt,
nekad ponizna, katkad drska promišljanja,
koja se u nečijem zadanome vremenu,
na kratkoj etapi beskraja,
nisu stigla ispisati. Ni pročitati.
Kada bih zatomila fino naštimanu čežnju,
zapriječila bih si silaske
u beskonačnost,
u gradove paralelnog života...
u svoj prenapučeni svijet.*

*Zato sam toliko sama!
U meni je prvi plač
nerođenog djeteta,
i truba lebdećeg tricikla
njegova unuka.
I šušanj ogromne krošnje
tek posađene mladice hrasta.
I bat koraka budućih generacija
na mojemu grobu,
i smrad plijesni ispod srebrnkastih,
davno pričvršćenih slova i brojeva.
(... zato sam toliko sama...)
Jer tada sam najviše
sa svima.
S onima koji su bili,
koji jesu
i koji će biti.*

KOVRČICA

*Volim te i kada me ubadaš
sablajnjivim pogledima,
zašećerenim iglicama neshvaćanja
i slatkastim kopljima osude,
jer iz središta bodljikavih zjenica
sramežljivo viri bijeli, anđeoski duh,
koji pod krilima krije biserni prah
i zlatne šljokice srca.*

*Volim tvoj čvrsti, vojnički hod,
kada cipelama tučeš poderani asfalt
i pod oplatama (naizgled) gnječiš
neprijatelja,
a duša ti nesigurno gaca
po napuklim uvjerenjima
i dosadnjikavim događanjima grada.*

*Volim naše kratke, zabavne trenutke,
kada pucaš iz svih smjerova razuma,
kada ti zajedljivost kostriješi glas
i poravnava crnkaste uvojke.*

*Volim tvoje nenadane pozive,
formalne razgovore i munjevite pozdrave,
i smiješim se kada spustim slušalicu,
kada u pećinu smisla slažem rebuse
i u red dovodim premetane slogove.*

Volim te. I ti to znaš.

*Volim te kada se nespretno i nevoljko
prepustiš mome širokom zagrljaju,
kada uletiš med moje raskriljene ruke,
a oprez drščući šapće:*

*Ogledalce, ogledalce,
Tko je ovo stvorenje? Je li iskreno?
Obožavam tvoj tempirani glas,
u kojem istovremeno odzvanjaju
i ravnodušje i uzbuđenje,
i slabost i moć.
U mnogim katakombama sebe
tražiš pismenu i usmenu potvrdu
da dolazim zbog prljivih, praznih dlanova,
i da lakirane nokte
pretvaram u orlovske kandže,
mada u dubini duše dobro znaš...
što želim, to ću i dobiti.
Od tebe, ili od nekog drugog.
Ali, oni drugi
nisu ti.
Oni mi se umilno smješčaju
i strpljivo u redu čekaju
da raširim ruke,
ali oni nisu ti.
Dočekuju me s unaprijed pripremljenim,
laskavim govorom,
ali njihov dah ne miriše na Trifolium.
Zlatnim polugama opteretili su glave,
žutim, sjajnim grumenjem zatrpali su srca,
i nikada im na pamet ne bi pala
izgužvana maramica
i četverolisna djetelina,
vojničkim pokretom tutnuta u zbuđenost,
i iznenađenje.*

Nerijetko

*ono čemu pridajemo ogromnu važnost,
uopće nije važno.*

*U pamćenje se ureže i milinom grije
znojani dlan, i potrgani, topli rupčić.*

*Lepršaju iznad pognute, smrdljive važnosti
i zasjednu na tron uma.*

I vječnosti.

*Zato sam jednu od malobrojnih ulica
svoga srca*

nazvala tvojim imenom.

*I ako se jednoga dana izgubim u sebi,
ili pođem na put bez povratka,*

zemaljski ili nebeski,

*znaj, uvijek ćeš biti razlog nježnog osmijeha
i topla iskrica mogega žića.*

Kamo god pošla, u sebe ili u svijet,

sa mnom će poći i sjećanje

na buntovnog anđela,

koji nije vjerovao u ljubav,

a volio je,

i bio je voljen.

SEDAM DANA

*Nikada te nisam vidjela izbliza,
ne znam koju boju krase trepavice,
ali zalit ću te toliko željenom rosuljom
zaborava
i isprati komadiće tvoje raspadnute duše.
Hoću li izbjeći čitanje usamljenosti
u dubini bezbojnih očiju?
Ne mogu te kriviti što sam duhovna
i što rendgenskim pogledom snimam
nagomilana razočarenja,
koja majstorski kriješ
od ljudi s crnim kišobranima.
Čega se bojiš, kada za mene nikada
nisi postojao?
Svejedno mi je čiju mirišljavu auru
pritišćeš i mijesiš,
s kime izmjenjuješ slinu, koja bazdi na vino,
i koga jednonoćnim zagrljajima obmanjuješ.
Ne zanimaju me ni petoprste sige,
koje zveče na uspravnim, ponosnim,
izranjavanim ramenima,
ni iscerene, silikonske usnice,
koje gužvaju se na tvojima.
Ne razmišljam o pingvinskome hodu,
o finom sakou klasičnoga kroja,
o Nike majici,
o pločastoj narukvici na zapešću desne ruke,
o opančarskim cipelama, duljine peraja,
niti kamo te ambiciozni planovi vode.
Ne zanimaju me stavovi, uvjerenja,
ni tvoja tezulja života,*

*ali zapela sam u dubini tugaljivih očiju,
u neispričanim tajnama mraka,
u zamućenom koritu neisplakanih
tvojih jada.
Da ih barem nikada nisam naslutila!
Ako sjednem u raskošni kut
vlastita žića
i sedam dana probdijem plaćući
pod slapovima krvi i vode,
hoće li životne tekućice
otplaviti tužne priče tvojih očiju?
Ako osmi dan izađem iz sebe,
rasterećenoga žića,
i u čuvstvima ne pronađem tragove
klete tvoje drame...
za koga ću pjesme tkati?
Riskirat ću.
Ovaj put hoću.
Ta svakako sam sama... u gustoj magli,
pasivno izmanipulirana.
Sama sam,
u dubini naplavljenih očnih duplji.
Tvojih.
Riskiram. Zbogom, litalico čitljiva pogleda.
I prije tebe slova su plesala dance macabre.
I opet će.
Samo spusti te odvratne kapke,
zamrljane raznim nijansama ruževa,
da ne vidim ni krinku tuge,
da ne ronim u jezeru*

*neisplakanih tvojih strahova,
da između redaka ne čitam pisma
koje tvoje umiruće srce piše
i da moj korpus ne ježi
prozirni kišobran, okružen crnima.
Zbogom, skitnico tužnih očiju.
Zbogom, brbljava tišina.
Po stoti put...
zbogom.*

DA SE NE ZABORAVI

Dok napolju, sivim ulicama i praznim krovovima (golubovi se sakrili, a galebovi zamukli pred zapusima južine, čak ni čvoraka nema) rominja sitna jesenska kiša, Slavičini se stihovi nižu i izrastaju u neprolazni spomenik samoći, neostvarenim osjećajima kojima u ovome svijetu (izgleda) nema opstanka. Mašta ostaje mašta. Zamišljati ne košta ništa, a u današnjem svijetu sve ima svoju cijenu. Tako kažu. O kojoj se cijeni ovdje radi?

Ostvariti ideal? Najbolji je recept ovaj: Prihvati ono što imaš, što ti se nudi ili što osvojiš. Onda oko toga nečega ili nekoga postojano, uporno, neprekidno, iz dana u dan obljepljuj idealnost, ono svoje priželjkivano. Tako ćeš ostvariti svoj ideal, svoju idealnu ljubav, svoju ljepotu, svoju svrhu. Zar ne?

Nitko nam drugi neće na pladnju pružiti ono što ćemo prepoznati kao svoje. Sami stvaramo svoju realnost, nerealnost, irealnost, snove svoje pretačemo (ne iz šupljega u prazno) u forme nama bliske.

U svemu tome Slavica je pronašla svoj izlaz iz tuga i razočaranja ovoga svijeta (iako ona kaže da nju ništa ne može razočarati), ona je svoju utjehu prepoznala u plavim nebeskim visinama blagoslovljene utjehe, u Ruci koja joj milostivo oprašta pogreške i nježno miluje obraze orošene suzama nemoći. Njezin je um obasut zvjezdanom prašinom koja je krijepi u pravim trenucima, koja joj daje snagu i potiče je na stvaranje. Svog svakidašnjeg postojanja. Rasuše se stihovi ovom našom pustarom! Nadam se da neće biti uzalud. Dokle god postoji netko koji će otvoriti njezinu zbirku i pročitati jednu, dvije pa i sve pjesme, dotle će njezino pisanje živjeti.

A ja?

Što češće čitam Slavičine pjesme, sve mi se više sviđaju njezine opaske, njezini komentari, njezine strijele zarinute u vlastito joj srce. Ili je ona sazrela kao pjesnikinja ili sam ja otvorila sebe njezinim stihovima? Zakučasti su putovi Gospodnji...

Ovaj se Slavičin šapat može daleko čuti, koliko god ona nastojala biti tiha. Haha, reći će ona nastojeći omalovažiti svoje zadovoljstvo. I ne, u ovim pjesmama pjesnikinja Slavica Juhas uopće (kao osoba) nije mrtva. Usamljena jest, ali tko to danas nije? Postoje samo neki izuzetni pojedinci (kao što je ona) koji to znaju na pravi način pokazati.

U očekivanju novih stihova,

Zlata Knez

Sadržaj:

ZAMUCKIVANJE UMA	04
<i>VRATI MI SVEMIR</i>	<i>05</i>
<i>ČUVAJ SRCE MOJE</i>	<i>08</i>
<i>OČNJACI SAMOĆE</i>	<i>09</i>
<i>POSLEDNJI POLJUBAC</i>	<i>10</i>
<i>U DVADESET I DRUGOJ MINUTI</i>	<i>12</i>
<i>UDAHNULA SAM ŽIVOT</i>	<i>14</i>
<i>VATRE LAŽI</i>	<i>15</i>
<i>VRAĆAM TI SE, TUGO</i>	<i>18</i>
<i>ZALJUBLJENA</i>	<i>20</i>
<i>CRVENI LIST</i>	<i>21</i>
<i>KARTE IZ RUKAVA</i>	<i>24</i>
<i>NA DUHOVNOJ STUBI</i>	<i>25</i>
<i>SVJETLA MJESECA STUDENOGA</i>	<i>28</i>
<i>LATICA BOŽJEGA CVIJETA</i>	<i>30</i>
<i>POTRES STABILNA BDIJENJA</i>	<i>31</i>
<i>TRI KRIŽIĆA</i>	<i>32</i>
<i>UŠUTI</i>	<i>36</i>
<i>POZLAĆENIM SLOVIMA</i>	<i>38</i>
<i>BUBAMARA</i>	<i>40</i>
<i>DOBRO JUTRO, LJUBAVI</i>	<i>41</i>
<i>BORBA ZA PETO MJESTO</i>	<i>44</i>
<i>JAKOVLJEVI ZAVOJI</i>	<i>46</i>
<i>MREŠKANJE SUZA</i>	<i>49</i>
<i>NE DAJ USNE USNAMA</i>	<i>52</i>
<i>PJESME SRCA MOGA</i>	<i>53</i>
<i>NOVO NAPUKNUĆE</i>	<i>54</i>
<i>NAPOLA</i>	<i>56</i>
<i>OSTANI ILI NESTANI</i>	<i>58</i>
<i>POLAKO, TUGO</i>	<i>60</i>

<i>PROTRAĆENE VREDNOTE</i>	62
<i>POBJEDNIČKA PJESMA</i>	64
<i>ŽIVOT USRED PAKLA</i>	65
<i>ZOVEM TE TIŠINOM</i>	66
<i>ŠUMOR ČUVSTVENE DUŠE</i>	68
<i>ROĐENJE I USKRSNUĆE</i>	70
<i>UBOJITE TRIBINE</i>	71
<i>VJETAR PISMONOŠA</i>	74
<i>TVOJA SUZA U MOME OKU</i>	76
<i>STIHOHOLIČARKA</i>	78
<i>U TVOME IMENU</i>	82
<i>PUT NIRVANE</i>	83
<i>MONOPOLY</i>	86
<i>DUBIOZE PROFETESE</i>	89
<i>ESELDE</i>	89
<i>BRAZGOTINE KUKAVIČLUKA</i>	92
<i>ENERGIČNO NE</i>	95
<i>DOVOLJNO ZA SREĆU</i>	97
<i>BIJELE LAŽI</i>	100
<i>DOM NOMADSKJE DUŠE</i>	104
<i>LJUDI SMO</i>	107
<i>MJESTO ZVANO SAMOĆA</i>	108
<i>NE BOLI ME</i>	111
<i>HIPNOTIZIRANI POLOVICOM</i>	112
<i>ODMORIŠTE PROMIŠLJAJA</i>	116
<i>PANDEMIJA ŠUTNJE</i>	118
<i>NETKO TREĆI</i>	119
<i>PRETPOSTAVKE</i>	122
<i>KLATNO VAŠE URE</i>	124
<i>ZABAVICA</i>	126
<i>RAVNA CRTA</i>	128

<i>OGRANIČENO ŠEVRLJANJE MISLIMA</i>	129
<i>SUZE TLAPNJE</i>	132
<i>PREDAJOM POBJEĐUJEM</i>	134
<i>PREVIŠE SVEGA</i>	136
<i>SKUPE BOJE</i>	138
<i>DRVENI VOJNICI</i>	140
<i>SAVRŠENO ROBOTIZIRANA</i>	144
<i>SODIGOM</i>	146
<i>SUSRET SA SOBOM</i>	148
<i>PLASTIFICIRANA</i>	152
<i>KLATNO VAŠE URE</i>	154
<i>POGLED U SLOBODU</i>	156
<i>ŠAPTOM NAPISANO</i>	158
<i>SVJEŽE RANE PROŠLOSTI</i>	161
<i>TROTOČJE GLASA</i>	164
<i>ZA TEBE ĆU BITI</i>	168
<i>PROTOK</i>	170
<i>DOBRA SAM U TOME</i>	174
<i>GALEŠNJAK</i>	177
<i>ZATO SAM TOLIKO SAMA</i>	180
<i>KOVRČICA</i>	184
<i>SEDAM DANA</i>	187
<i>DA SE NE ZABORAVI</i> - Recenzija Zlata Knez	191
<i>SADRŽAJ</i>	193

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Slavica Juhas

SPAKIRANI OSJEĆAJI

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 099 / 599-24-34
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

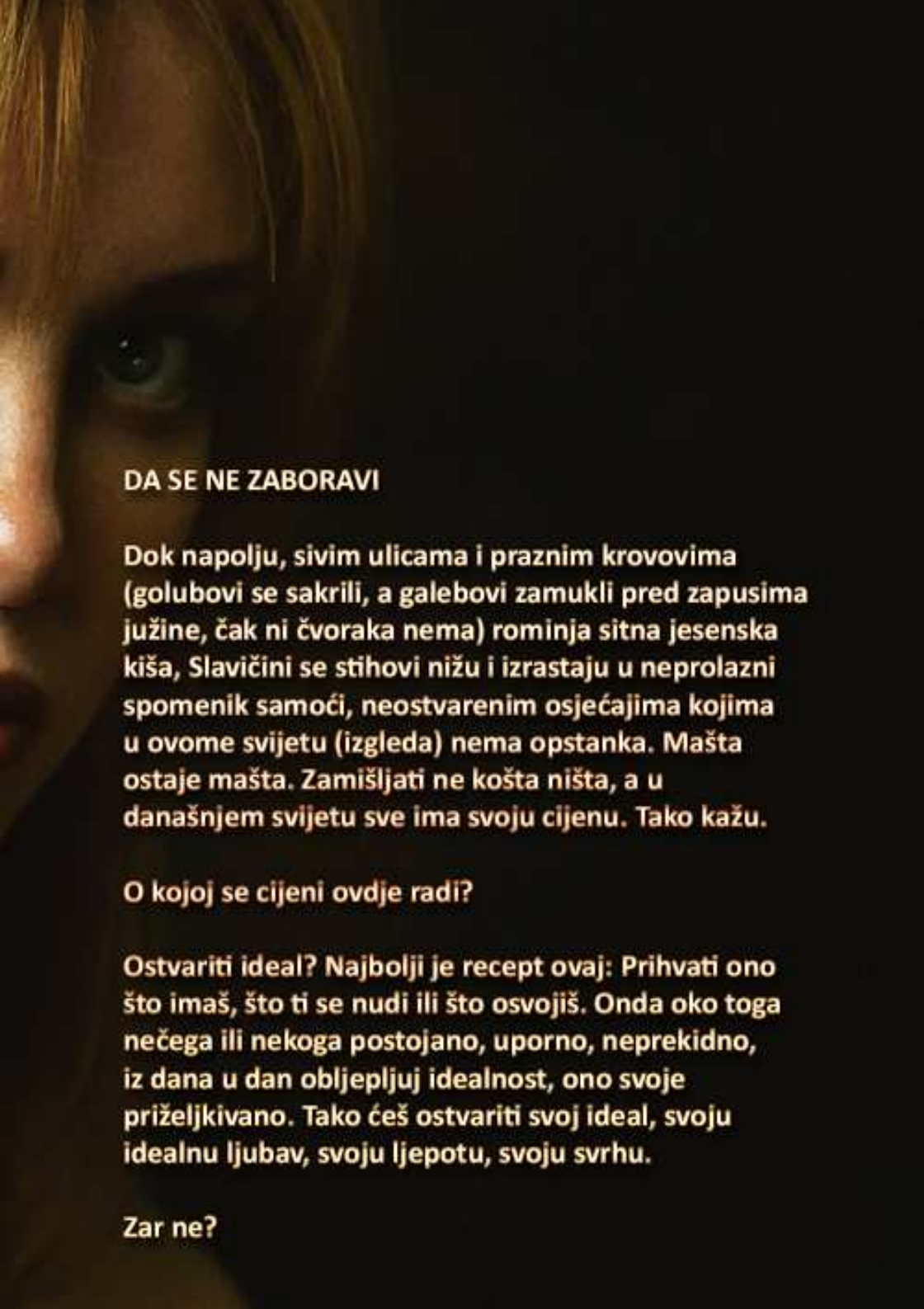
Urednik:
Nenad Grbac

Juhas, Slavica

ŠAPTOM NAPISANO

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-207-2

DA SE NE ZABORAVI

Dok napolju, sivim ulicama i praznim krovovima (golubovi se sakrili, a galebovi zamukli pred zapusima južine, čak ni čvoraka nema) rominja sitna jesenska kiša, Slavičini se stihovi nižu i izrastaju u neprolazni spomenik samoći, neostvarenim osjećajima kojima u ovome svijetu (izgleda) nema opstanka. Mašta ostaje mašta. Zamišljati ne košta ništa, a u današnjem svijetu sve ima svoju cijenu. Tako kažu.

O kojoj se cijeni ovdje radi?

Ostvariti ideal? Najbolji je recept ovaj: Prihvati ono što imaš, što ti se nudi ili što osvojiš. Onda oko toga nečega ili nekoga postojano, uporno, neprekidno, iz dana u dan obljepljuj idealnost, ono svoje priželjkivano. Tako ćeš ostvariti svoj ideal, svoju idealnu ljubav, svoju ljepotu, svoju svrhu.

Zar ne?